

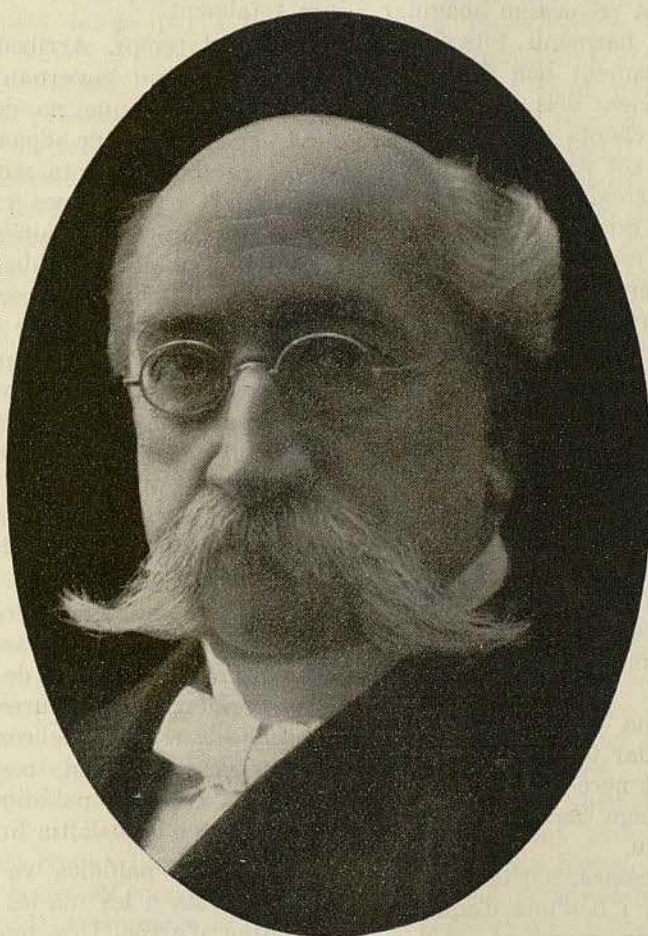
BUTLLETÍ DEL SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA

OCTUBRE DE 1925 :: ANY VI-NÚM. 62

Direcció i administració: Santa Anna, 26, 28 i 30, 1.er — BARCELONA

El SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA persegueix el major ennobliment de la funció social encomanada a la classe mèdica, defensant els interessos morals i materials dels metges residents a Catalunya i protegint els associats i llurs famílies amb institucions de Previsió i Cooperació.

**DOCTOR
SALVADOR**

**CARDENAL
FERNANDEZ**

Ens associem al merescut homenatge que la classe mèdica catalana dedica al Doctor Cardenal amb motiu de complir-se els cinquanta anys de la seva vida professional.

Medicina social

Acció social antipalúdica

NO sabriem resumir en termes concrets les bases d'acció social antipalúdica. Seria tasca fàcil, si per un moment poguéssim imaginar coordinat, junts en un tot harmònic, tots els diversos factors que forçosament han d'intervenir-hi: el metge, ben conscient dels seus deures, efectuant entre els seus clients aquella propaganda individual base de tot èxit sanitari. Les autoritats sanitàries, corregint, amb criteri ferm totes les infraccions que puguin representar un perill per la bona marxa de les mesures d'ordre higiènic. Els elements directament damnificats, constituïts en força viva, associats íntimament per arribar amb els seus recursos i amb la seva vigilància fins allí on l'acció necessàriament sistematitzada de l'Estat, no pugui desenrotllar-se. El Govern, dictant les disposicions indispensables i gairebé distintes per cada comarca palúdica. Efectuant les grans obres sanitàries inasequibles als altres elements...

Escrivim aquestes ratlles mancats de l'optimisme necessari per comunicar al nostre treball la gallardia i la santa esperança que és sempre necessària per abordar amb bon fruit tot problema sanitari.

Ell té, com veieu, una trista complexitat. L'acció social no pot abordar tota l'obra antipalúdica. Li és absolutament necessària una col·laboració legislativa que sàpiga ésser ben portada a terme pel poder executiu.

Segurament vos interessarà, a títol d'exemple, assistir al naixement i fi d'una d'aquestes obres socials antimalàriques.

Jo puc ésser un narrador fidel. Serà a l'ensens una justificació del meu actual pessimisme.

Unes terres properes a Barcelona, antigament palúdiques, havien anat compensant, pel fet de les millors agrícoles, l'estat d'ambient palúdic de que estaven naturalment constituïdes.

Els anys i l'obra de l'home van aconseguir millorar-les fins a fer-ne desaparèixer la malura totalment.

Passà el temps. Arribades les hores de la gran guerra, un governant va creure que a aquestes terres, que no donaven prou rendiment, se'ls havia de donar facilitats perquè pogues establir-s'hi tota mena de conreus. Les perspectives econòmiques van ésser avantposades a les resultants sanitàries. I sobre aquells terrenys, d'ambient palúdic tot justament compensat, va establir-se un conreu que necessàriament havia d'extendre les seves condicions palustres molt més enllà d'on ell estava limitat: Un conreu amb estanyaments d'aigua que duraven justament tot el temps d'activitat sexual de l'agent transmissor; un ambient que posava milions de mosquits allí on abans no n'hi havia apenes; un ambient que, com gota d'oli, s'extenia a totes aquelles antigues causes que havien estat compensades.

Però, a un estat palustre en aquestes condicions li manca, per mostrar tota la seva potencial malura, l'existència de malalts que siguin fonts d'origen de les futures transmissions. I per efectuar els treballs de conreu d'arròs es van fer arribar cinquanta, cent treballadors vinguts de comarques palúdiques i en condicions de transmetre la malaltia llur.

L'epidèmia palúdica va començar. 90 per cent d'atacats a les masies properes als camps de conreu d'arròs. Uns nuclis de població que començaven a invadir-se. Una ciutat de l'importància de Barcelona que veia que per un dels seus costats començaven a iniciar-se petits brots de paludisme.

En resposta als precés dirigits a les autoritats sanitàries és rebien atentíssims oficis en els quals s'aconsellava la conveniència de lliurar-se de les picades de mosquits, protegint les fines-

tres i portes amb xarxes metàl·liques. Prenent quinina preventivament.

L'acció social va nèixer.

La malura va trobar un seguit d'homes amb consciència dels seus deures, que van associar-se, aportant tota la seva voluntat i tots els mitjans que tenien a les mans per lliurar una acció intensa.

El problema va ésser abordat amb tota sa complexitat. Sol·licitar, de qui podia fer-ho, l'immediata suspensió del conreu que havia portat aquest trastorn. Cercar facultatius tècnics que cuidessin dels malalts. Donar la direcció de la campanya a la persona de màxima autoritat tècnica del nostre país. A la persona cridada en el transcurs d'aquest temps per a ocupar una delegació tècnica dintre el Comitè d'Higiene de la Societat de les Nacions.

Realitzar una acció profilàctica tot l'intensa que el cas requeria i en tots els aspectes; quinització preventiva rigurosament vigilada; obres per afavorir el curs de les aigües. Petrolitzacions periòdiques. Destrucció durant l'hivern dels mosquits existents en les habitacions humanes i animals. Emprendre els estudis i iniciar les obres d'enginyeria sanitària que poguessin portar una solució definitiva en aquells aspectes que requerissin una vigilància constant. L'obra d'educació sanitària popular s'efectuava, anant casa per casa, preguntant si hi havien malalts de paludisme i aprofitant l'oportunitat per fer-los indicació de les mesures a pendre i de la conveniència de deixar llur curació encarregada a metges que evitarien que quedés convertit en un portador de paràsits.

Van esmerçar-se per aquesta obra totes les pessetes que van ésser necessàries. Ni per un moment, en el transcurs d'un, dos, tres anys, disminueix la seva intensitat. Tots els malalts es quinitzen. Les brigades treballen constantment. Els enginyers aixequen els seus plànols i presenten llurs projectes.

Unànimement s'acata homenatge a l'obra que es realitza. Fruit d'ella és el notable descens del nombre de malalts i la desaparició de l'estat epidèmic.

Però la supressió del conreu de l'arròs, de-

terminació que perjudica únicament i d'una manera dubtosa a un parell de senyors influents, no arriba. L'única col·laboració demanada, en tots els tons i per totes les vies legals, al govern, no es presta.

S'elimina una font de riquesa, es contesta. Una font de riquesa que fa gastar més de cent mil pessetes per compensar els trastorns que ocasiona, quantitat incontestablement superior als beneficis líquids obtinguts conjuntament per tots els conreadors!

Una font de riquesa que converteix en palúdics uns llocs on hi ha organismes oficials de recent creació (Escola Aeronàutica Naval), que donen un 80 per cent de baixes anuals per paludisme. Trista riquesa nacional la comptada en aquesta forma! Una riquesa nacional que es fa a base d'una salut pública trastornada, d'uns jornals que es perden, d'uns treballadors que emigren, d'un capital esmerçat en quantitat molt superior als beneficis líquids obtinguts, per deturar la progressió del mal.

I com final de tot això?

Que aquesta campanya, incompleta per aquest fet, perd la seva popularitat i fins el seu crèdit. Que, passats tres anys i desaparegut l'estat epidèmic greu, aquells homes que amb tota voluntat van emprendre aquesta obra es van preguntar: Es just que perquè dos cultivadors puguin guanyar cinquanta mil pessetes nosaltres mantinguem una campanya que ens en costa cent mil? Els que un dia van ajuntar-se en optimista acció, altre dia es reuniren per liquidar-ho tot.

En les oïdes vostres deu ressonar encara la veu d'algun governant, tots ho han dit, planyent-se de la manca de col·laboració no oficial. Planyent-se d'un poble que tot ho espera dels actes de govern. D'un poble que no sap ésser actor ni col·laborador...

L'acció social antipalúdica no pot desenrotllar-se únicament amb la bona voluntat i el desinterès d'uns homes. Necessita quelcom més.

I és molt desagradable per mi haver-vos de transmetre el meu pessimisme.

PERE DOMINGO

De col·laboració

D'Iguals particulars

EN la Junta general extraordinària que va celebrar la Secció Comarcal de Barcelona els dies 15 i 16 de novembre de l'any passat, va discutir-s'hi una Ponència, al meu entendre, d'una transcendència i importància capitals. Me refereixo a l'encomanada als Drs. Pla i Armengol, Rosell i Jané i Nougués referent a la «Conveniència d'acceptar o no la Contracta particular d'Iguala». En la ressenya que d'aquella Junta general ne fa el número 52 del «Butlletí», corresponent al mes següent al de la mateixa, es diu únicament i exclusiva que «fou objecte d'una laboriosa discussió» i, després de nomenar-se els companys que en la mateixa hi intervingueren, ens transcriu les conclusions aprovades, les quals, no més amb llegir-les, donen a comprendre aquelles apuntades importància i transcendència. Potser hauria valgut la pena que ens haguessi estat un xic més explícits, ja que, de fora estant, s'endevina que s'hi tanquen una colla de problemes vitalíssims, com són: Necessitat de la Iguala, preu mínim de la mateixa, número màxim d'igualats que poden tenir-se, etc.

* * *

Soc del parer que la Iguala és per a nosaltres, els metges, i avui dia, un *mal menor*, i que el nostre ideal econòmic hauria d'ésser l'abolició de totes les Iguals, àdhuc les particulars, però cal convenir que l'abolició de les Iguals particulars indefectiblement, a les capitals, mouen el client cap a les Companyies d'Assegurances i als pobles cap a les contractes col·lectives avalades pes les Junes de veïns, no menys fatídiques per al metge de poble, que el que en puguin ésser aquelles Companyies d'Assegurances, per al metge de ciutat.

Cal que amb això hi parem bona ment i cuidem de cercar-hi adob, puix que si bé *avui* en toquem no més que *petites* conseqüències, *demà*, aquestes ens seran potser adogaladores, essent allavors inevitablement aixafats per

tantes i tantes Germandats, Mutualitats, Companyies d'Assegurances i Junes de veïns que arreu van florint, i segurament abocant-nos, cap al dia, no llunyà potser, que vol fer-nos endevinar el Dr. Proubasta en el seu article «Vi-deant Medici!», del número passat, que veurem «canviar-se'ns la nítida color de la brusa.»

Deixo, però, per als companys de les Ciutats el que es cerquin remei per a defensar-se de llur malèfic perill, els qui, per veure'l de més aprop i amb més suficiència i traça que jo, si *volen*, sabran segurament trobar-lo, per bé que se m'afigura que un bon mitjà seria potser veure d'aconseguir que en cap Germandat, que en cap Companyia d'Assegurances, que en cap Mutualitat pugui encabir-s'hi, pugui xoplugar-s'hi ningú que compti amb *altres* mitjans de vida que els proporcionats per un *jornal* i, amb tal objecte, hauria, a *preu del que fos*, el Sindicat cuidar de poder *intervenir* les llistes de mutualitzats, o el que siguin, per tal d'*aconseguir* que el ric pagués, demés de la quota que pagui el treballador, una de suplementària proporcionada a la seva riquesa i tot això precisament per a que mai se dongui el cas, ridícol i revoltant alhora, que el nostre treball a manera de ço que res *val* o com a present el donguem a gràtiant al qui té un millor passament que nosaltres mateixos.

Cal per a capir l'escandalosa enormitat d'aquesta manera de procedir, cal, dic, fixar-se que per a la immensa majoria de companys aquell *treball* representa l'única font d'ingressos per a subvenir a llur sosteniment i dels seus, i si algun de sortós n'hi ha que pugui desapropiar-lo i malversar-lo perquè compti ja amb *altres* mitjans de vida, valdria honestament molt més que el fruit d'aquell *treball* (que altrament haurà de convenir que es resta a un altre company que potser el necessita), valdria honestament molt més, dic, que el cedís a la Caixa de Beneficència, els administradors i cuidadors de la qual pla sabran prou com esmerçar-lo.

Potser econòmicament sseria avantatjós per

als companys de ciutat, que el Sindicat fes una intensa campanya en pro de la Iguala, però de la Iguala ben entesa, de cap manera, per això, de la que s'estila en la majoria de contrades, curulla d'una munió d'inconvenients i del tot despullada del avantatges que per al metge pot i ha de tenir.

Amb el meu dilecte amic i company el Dr. Martí, del Consell, hem implantat aquí, a la Selva, unes contractes d'Iguala particular, a propòsit de les quals me permeto modestament cridar l'atenció de la Junta Comarcal de Barcelona, si és que, com va acordar-se, vol posar-les en vigor, de passada que, analitzant-les, vull parangonar-les amb les contractes collectives, per tal de fer-ne veure els avantatges als companys que volguessin aprofitar-se'n. A la una i als altres i als companys tots, en nom propi i del Dr. Martí, els ofereixo facilitar-los tots els detalls que els puguin convenir.

En els pobles, el règim d'Iguala particular era l'únic en temps de l'avior i avui encara és força estés, calguent, però, fer avinent, que cap dels metges que el vénen usdefruitant se'n sent satisfet, ni de bon tros. El motiu principal d'això no és altre, potser, sinó que no s'ha cuidat de posar-lo ajustat als temps actuals i vé mantenint-se en forma de contracte verbal i mantes vegades, cobrant a l'atrassada, ço que fa que el metge en relació al client es trobi en un pla de manifesta defensiva inferioritat; cobra quan li volen pagar i a honra i glòria de llur *sacerdocí* i desprofit de la seva ermilla, *serveix* i no cobra, quan no el volen pagar, no podent reclamar justícia perquè esta mancat de força coercitiva i àdhuc molt sovint de proves.

Dubto molt que en cap ordre de la vida hi hagi un cas parió al de la majoria de metges de poble. Una Companyia subministradora de fluid elèctric, p. ex., amb tot i tenir a la seva mà l'aixeta del mateix (no així el metge, ja que el seu sagrat *sacerdocí* le'n priva), per a no veure's estafada, ni tan sols d'una mesada de fluid, a cada consumidor li fa firmar una contracta amb tots els ets i uts. El mateix fa, amb el llogater, el propietari d'una casa per poca casa que sigui, i igual l'amo d'un camp, etc. No obstant, el metge de poble, com si la Iguala no li fos res, com si no li representés el total dels seus ingressos, igual que no se n'hagués adonat, que amb l'Iguala li va en certa manera hipotecada la vida i sosteniment de la seva família, fia ben sovint més que planerament amb

la paraula i bona fé de l'igualat. Tenen entre els dos una tàcita contracta, però verbal, només que verbal i sense que tingui, per tant, el metge, que és a qui més li va, cap justificant pel demà que el client vulgui mancar-li, i, per si tot això no fos prou i massa encara, el pagament, en la majoria de contrades i vegades, es fa a la vençuda, ço que encara ve millor per al mal client perquè siguin, no una, sino una colla les anyades que degui, la qual cosa no li privarà per això de bescantar al metge, perquè hi ha comparegut tard al requerir-lo o be perquè no va saber (!) *trencar els passos* de la pulmonia de la dona, etc.

D'uns anys ençà i fugint d'aquests inconvenients, van idear-se les Contractes collectives, al meu semblar, molt massa generalitzades i bon xic perilloses per a la classe.

Ben certament que al cap de poc de nàixer el Sindicat, va donar-se un gran pas fent-les més dignes i, per tant, més suportables, a l'estatuir que havien d'ésser intervingudes per les Junes de les Seccions Comarcals del mateix i ajustades a un model establert però, com molt bé diu l'excel·lent amic el Dr. Cantó en el número 55 del *«Butlletí»*, d'ençà d'allavors en «tots els pobles ofereixen 6.000 pessetes i solament 6.000 pessetes, sigui la que sigui la seva densitat, la seva riquesa, i l'extensió del seu perímetre», ço que, demés d'ésser un greu i ruinós inconvenient, resulta de passada moralment depriment per al metge el que tothom li sapiga els ingressos.

Val a dir per això que no li caldrà amoïnar-se gaire per la visita de l'inspector d'Utilitats! Com que tots els del poble n'hi fan! Que sigui un més, que sigui un menys, no li vindrà pas d'aquí. Del primer al darrer dels del poble, podria de casa estant portar-li-n'hi la comptaduria.

Les Contractes collectives d'avui dia, intervingudes pel Sindicat i avalades pel mateix, suposant-les ben fetes pel que toca a la solvència material de la Junta de veïns responsablement fiadora, ben certament que ens asseguruen el cobrament de la quantitat estipulada pels nostres serveis, però això val a dir que sempre és i serà un cau de conflictes pel Sindicat i per al metge contractant el preu de sotmetre's més o menys al caprici de la Junta.

He intervingut en moltes i n'he gestionat forces de contractes d'aquestes i sempre m'han fet por, ja que sempre he vist, ben bé a la bes-

treta, que la millor de les Junes era força exigent, força més opressora que cap client particular per mala carnadura que a aquest se suposi.

Abans, li calia al metge de poble, per a viure-hi tranquil, que *sapigués fer* la gara-gara al cacic que hi hagués en *domine*; avui, amb les ditxoses contractes collectives, la llavor de cacic ha granat força, i ja no és un, sino que són una colla i que sovint se renoven, ço que fa, que el metge, per aguantar-se, necessiti una gran traça, que no sempre és té, ni de vegades deixa gaire ben parada la *dignitat* professional i propi decor. Aquesta Junta, si ho creu necessari (i sempre per dissort del metge, li ho creurà de necessari) li farà càrrecs perquè a un malalt no li fa dues o més visites, perquè aquell dia va anar-se'n a passeig i, ço que encara és més escandalosament feridor, perquè no renyeix amb el company, potser l'únic que la sort li hagi portat a aquell poble, però que està al servei dels de la vorera dels del davant de la seva Junta, etc.

Aquell qui, en llegint aquestes mal-girbades ratlles gosi mofar-se d'aquell dissortat company o al revés se'n senti pietosament escandalitzat i potser rebel·lar-se-li l'esperit, que tingui en compte que aquella seva Junta és la que paga la mesada i que al company que viu d'una d'aquestes contractes li caldrà indisposar-se amb algun dels individus d'aquella Junta i fins potser n'hi haurà prou amb que sigui amb algun allegat als mateixos, per caure en desgràcia davant de tot el poble, comproment-se o comproment-li així el pa. De manera que la vida professional, en el poble, del company amb contracta colectiva, no està pass lligada a la seva suficiència científica, ni en la seva honradesa, sinó únicament i exclusiva a l'albir de la, molt sovint, indesitjable Junta de veïns.

Fins aquí, però, hem retret i escatit alguns desventatges, no pas tots ni molt menys, de les contractes collectives, però tots ells, en certa manera, pot dir-se que són d'ordre moral, mentre que d'altres n'hi ha que de dret van en contra del propi *interés* material del metge.

Ordinàriament en tots els pobles, on aquelles son implantades, tot i tributant en conjunt 6.000 pessetes (mai acostumen a ésser més), hi ha una escandalosa desproporció tributària, i es té ben poc en compte la potencialitat econòmica dels igualats i àdhuc hi ha pobles en els quals quasi pot dir-se que tenen una quota úni-

ca, ço que, demés d'ésser injust, és fortament en perjudici del metge i profit del ric, que mantes vegades paga una quantitat irrisòria, quasi vergonyant... A Riudoms i a tot arreu trobaríem d'això forces casos pràctics. Hi ha aquí família que, pagant 600 pessetes anyals de contribució rústega, per Iguala, essent d'una Germandat, pagava 6 pessetes anyals i avui amb contracta particular i escrita en paga 80. Qui pot calcular quantes famílies com aquesta arreu de Catalunya estafalàriament s'arredocen i xopluguen en Germandats, Mutualitats, etc., i quin perjudici ocasionen a la classe? Quantes Germandats, Companyies d'Assegurances i Mutualitats fan el seu agost en perjudici nostre perquè VOLEM?

Tenim el sacratíssim deure moral i de consciència d'atendre i assistir gratuïtament el pobre necessitat i mòdicament el modest treballador però si, com diu el Dr. Proubasta, pensem en els metges que avui hi ha sobrers i en els que hi haurà demà, a l'adinerat molt just és que li cobrem el que proporcionadament li pertoca i en consciència valgui el nostre treball, i que sempre, de segur, serà força menys que ço que voluntàriament i pròdiga esmerça sovint en futeses.

Crec, com deia al començar, que les Germandats i Junes de veïns són per als metges de poble ço que les Companyies d'Assegurances són per al metge de les Capitals.

Tant les unes com les altres propugnen i treballen per a vestir-nos de lliurea.

Tant les unes com les altres, econòmicament parlant, poden ésser-nos la mortalla.

A la nostra mà està el privar-los-ho.

Vull creure'm que un bon mitjà a emprar per a defensar-nos-en seria, tant pel metge de ciutat com pel de poble, ço que he avençat ja, la Contracta escrita de Iguala particular.

En el número 57 del *Butlletí* s'hi copia el model de les que primerament varem servir-nos amb el Dr. Martí i que avui hem canviat per la següent, per considerar-la més apropiada.

Diuen així: a la cara de davant:

«A Selva del Camp, al dia primer de gener de mil nou cents..... entre el metge don Joaquim Monné i Prats i el veï de la present D..... que viu al carrer, núm., lliure i espontàniament convenen la present contracta d'igualada regulada per les condicions aprovades per la

«Federación de Colegios Oficiales de Médicos» i «Sindicat de Metges de Catalunya» i les impreses al dors.

El Metge,

L'igualat,»

i al dors de les mateixes van les condicions que em permetré de comentar breument i que es transcriuen:

1.ª El metge firmant d'aquest contracte d'igualat, mitjançant el cobrament de la quantitat de pessetes es compromet a prestar els seus serveis facultatius a i llur família (pares, muller i fills solters) mentre resideixin en el domicili del contractant, i anotats al marge.

Concretament així ben bé amb aquest article els individus de la família del client amb dret a la convinguda assistència, i desenfarfegant-nos de l'entrabancador sacerdocí, tàcitament deixem ben entès que la manca de pagament ens relleva absolutament de la obligació a la qual ens havíem compromès, de passada que ens serveix per a judicar en certa manera la potencialitat econòmica del client pel que a jornals se refereix.

2.ª El pagament serà fet a la bestreta per trimestres, mitges-anyades o bé anyades, segons prefereixi l'igualat. Podrà fer-se aquest pagament en el domicili del metge, i precisament de tres a set de la tarda dels dos primers diumenges dels mesos de gener i juliol o bé per mitjà de recaptador els dies, hores i lloc que aquest assenyali i faci públic per pregó.

La Secció de Barcelona va acordar que el pagament fos per mesos i la recaptació per mitjà de les oficines del Sindicat, ço que dóna autoritat moral i, demés de dificultar arreplec de morosos, de passada intervenint-hi l'Entitat, aquesta té l'assegurança que no es fa a més baix preu que el que sigui estatut i priva, demés, que cap company, en perjudici de tots els altres, tingui un major nombre d'igualats dels que li està permès, tot el qual nosaltres intentàvem d'aconseguir gràcies a la condició vuitena i amb tal objecte, amb el Dr. Martí havíem pensat en dipositar totes les nostres contractes a l'arxiu de la Secció Comarcal de Reus. Tantdebó, però, que fos factible endegar aquelles Oficines recaptadores apuntables i estendre'n la seva acció arreu de Catalunya! Indubtablement que es corregirien molts i molts abusos.

3.ª Dóna dret l'igualat a una visita diària

en cas ordinari i a les que calguin en cas de gravetat o urgència, i sempre, però, a judici del metge.

4.ª Per a reclamar els serveis del Sr. Metge, tant en visita de despatx com a domicili, haurà de presentar-se-li la tarja d'igualat, estant al corrent de pagament, i precisament per a les visites a domicili abans de les vuit, per a la del matí, i per a la del vespre, abans de les sis de la tarda.

Aquestes targetes a les quals es fa referència en aquesta condició i dites d'identitat, serveixen de rebut, amb tot i que no s'hi esmenta cap quantitat i són les a que se fa menció i de les quals es publica el model en el número 57 del Butlletí, i les quals, ultra els avantatges que a allí ja s'assenyalen, ténen, com fàcilment se comprèn, la de que ningú del poble no podrà mai justificadament saber el que paga el seu conveï. Ningú del poble i, el que encara és més bonic per a nosaltres, NINGU de fora el poble, absolutament NINGU no podrà mai saber i menys justificar-nos, ço que en un termini senyalat hem guanyat, tot el qual, naturalment, repercuteix en DIGNITAT i PROFIT nostre. Altrament per al metge (que el suposarem nou en un poble, i més encara, si és en una capital), li té una gran valor per a saber a la visita de despatx qui és i qui no igualat, i no li caldrà titubegar per si amb el renom o motiu, com s'estila als pobles, li han donat bé o malament un avís de visita a domicili del malalt, per a la qual cosa cal que al metge se li passi la tarja i a hores convingudes, la qual tarja és retornada al client a l'acomplir-hi l'encàrrec o avís. Tot això podrà semblar molt enutjós per al metge i ben certament que no ho és i en prova, que jo sapiga, van començar a emprar-se a Rodonyà i avui són establertes ja a Masllorens, Riudoms, Nulles, Puigpelat, Picamoixons, Alió, etc.

5.ª El client que, podent assistir a les hores de despatx establertes pel metge en el seu domicili, exigeixi ésser visitat en el seu particular, abonarà la visita com si no fos igualat.

6.ª Seran considerats com a extraordinaris d'igualat i caldrà pagar-ho a l'acte i de banda de la mateixa:

a) Les malalties venèries, pròpies de la dona i tota mena d'injeccions.

b) Els serveis de cirurgia i tot treball manual que requereixi aparells.

c) Les consultes, dictamens, etc.

d) Les visites de nit, entenent-se com a

tals les efectuades des de les deu del vespre a les vuit del matí.

e) Les visites suplicades i sollicitades amb indeguda urgència fora de les hores ordinàriament establertes pel facultatiu i les que per complacència demani la família demés de la visita ordinària.

A molts companys se'ls fa molt costa per amunt l'haver-se de cobrar les visites de nit i no els doldria que fossin excloses de la llista dels extraordinaris. Es que potser no representen per a nosaltres una molèstia i treball extraordinaris? No dèiem de la jornada màxima de treball? Quin estament hi ha que a grat-cient se presti a treballar tothora sigui de dia sigui de nit? Hem d'ésser una excepció? Si el client, davant d'una necessitat que tant sovint serà real com potser serà ben fictícia, té gosadia de plànyer-se la butxaca, amb molt més de dret podem exigir-li, que amb la mateixa cura ens planyi la nostra son i cames! Es fortament significatiu de destriar les vegades que els clients necessiten al metge que cobra les visites de nit de les que necessiten (!) les del metge que no s'atreveix a cobrar-les.

I, si ho mirem pel costat de la moral, a aquest darrer de metge se n'hi moren menys de malalts?

7.ª En cas de mort o bé malaltia del metge (certificada com a suficient per tres facultatius) queda aquell rellevat de les seves obligacions i el client contractant renúncia a tota mena d'indemnització per part d'aquell i els seus hereus.

De manera, que, amb tot i haver el client pagat tota l'anyada, per bé que només l'haguessiu servit dos mesos, p. ex., no té dret a reclamació i això precisament perquè sovint podria amb prou fonament al·legar-se com a *accident del treball*.

8.ª Aquest contracte, que no serà vàlid mentre no vagi segellat pel «Sindicat de Metges de Catalunya» i «Colegio Oficial de Médicos», es comptarà per anyades naturals, i, si un mes abans del seu abonament no dona qualsevol d'ambdues parts contractants formal avís per a rescindir-lo, es considerarà indefinidament prorrogat.

Gràcies a aquesta condició, al Sindicat se'l facilita d'intervenir aquestes contractes per tal que pugui vetllar per al compliment dels seus

acords, demés que es dona al metge una sòlida garantia, ja que era i és costum força estès (allà on hi ha les Iguales particulars i de paraula), per a desigualar-se, deixar de pagar, ço que feia que ordinàriament el client, en perjudici del metge, tenia venut i no tenia comprat. No crec que en lloc del món (llevat de si es tracta de nosaltres i d'Iguales) el deixar de pagar un rèdit forçosament s'hagi d'entendre el deute com a saldat; de molt més sana lògica sembla que, de no pagar l'Iguala, no s'entengui pas rescindit el compromís. En les contractes col·lectives una Junta desigualava tot el poble, així amb les contractes particulars cal que un a un, per això s'hi diu *formalment* (amb forma), vagi a desigualar-se, ço que es força més difícil i, per tant, de molta més estabilitat pel metge.

9.ª Ambdues parts contractants no renuncien a la via judicial en cas de mancoment a tot ço convingut, calguent-li al metge, però, per a fer-ho, expressa autorització de les Juntes de Govern del «Sindicat de Metges de Catalunya» i del «Colegio Oficial de Médicos».

Es aquesta una condició expressament emprada precisament per a privar que mai que cap company ofuscadament i equivocada volgués fer un tort per a que el Sindicat, amb més seny que ell, i el Colegio, cas que aquell n'hi facin veure la improcedència, ço que aquell mateix company serenament, un altre dia, no podrà menys que agrahir-los.

* * *

Ni el Dr. Martí ni jo tenim la infantívol pretensió, que potser seria ridícula, d'haver fet cap gran cosa; és ben cert, però, que en *autoritat* hem guanyat força i *econòmicament* bon xic, gràcies a aquestes lloades «Contractes particulars i escrites d'Iguala» i és per tot això, i amb el desig que s'encomanin, que m'he atrevit a escriure'n aquestes mal engiponades notes. Un altre dia, i per peces menudes, parlarem potser, de *Quotes* i de la manera i procediments amb què nosaltres vam endegar-nos-les.

J. MONNE I PRATS

Selva del Camp (Tarragona).

Secció oficial

Moviment de Caixa del Sindicat de Metges de Catalunya en agost de 1925

ENTRADES

Ròssec anterior.	247'90
Per quotes de soci.	1.440'—
» » S. Comarcal de Barcelona.	252'50
» anuncis en el Butlletí	5.813'95
» » la Guia Mèdica	46'—
A la Caixa de Beneficència	1.267'—
Del Col·legi, pel servei de Tresoreria	50'25
De la Mutual Mèdica pel servei administratiu	500'—
De la Comarcal de Barcelona per atencions diverses	130'—

SORTIDES

Dipositat a la Caixa d'Estalvis	1.216'65
Impressió n.º 59	2.335'—
Gravats i encaixos	105'—
Butlletí Comissions diverses	329'90
Petites despeses transport i remesa	116'85
De la Caixa de Beneficència	2.886'75
Per la Caixa de Previsió dels empleats	1.055'—
Per atur forçós	24'25
Tornat al Dr. Fortuny el seu dipòsit	100'—
Per compte de la S. C. de Barcelona	1.000'—
A la C. Beneficència 5 % s/ ptes. 1.440	555'—
de quotes de socis	72'—
Donatiu a l'Hospital de la Sta. Creu	250'—
A varis recaptadors	173'95

Despeses generals	Personal	Guitart	425	
		Mas.	450	
		Gasolivé	300	
		Salut	125	
		Macià	200	
		Ayné	25	
		Prió	15	1.540'—
		Dr. Martí per ass. sessions.	49'—	
		Dr. Lucaya per id. id.	50'—	
		Lloguer	250'—	
		Propines	3'35	
		Efectes d'escriptori	36'25	
		Locomoció	7'90	
		Despeses Sr. Mas, viatge Montblanch	40'—	
		Correspondència rebuda, enviada, telefonemes, telegrams, girs	189'65	
		Mòbils	5'—	
		Una capsa clixés màquina multicopista	65'—	
		Prensa	10'—	
		Al recader Montblanch.	0'75	
		Un diccionari Català-Castellà	15'—	
		Material imprès. fra. Irández	25'—	
		Neteja màquina escriure	15'—	
		Arreglament id. id. accesoris	76'75	2.777'60

9.687'25

Existència. 60'35

TOTAL PESSETES 9.747'60

TOTAL PESSETES 9.747'60

Extracte de les sessions

Acta núm. 212

3 de setembre de 1925

A les 22 hores del dia 3 de setembre de 1925, es reuneix el Consell del Sindicat de Metges de Catalunya, sota la presidència del Dr. Puig i Sais, amb assistència dels Drs. Puig i Sais, Riera, Moll, Mestre Puig, Martí, Bonifaci, Lucaya i Abelló i actuant de secretari el Dr. Abelló.

Oberta la sessió, s'excusa l'assistència dels doctors Nubiola i R. Julià.

Es llegeix i s'aprova l'acta de la sessió anterior.

Es dona compte de la correspondència de tràmit.

La presidència dona compte que accedint a la demanda formulada pels interessats, han estat convocats per la present sessió els Drs. Enric Martínez i Eduard Montaña d'Organyà, els quals sol·liciten del Consell la revisió de l'acord de la darrera sessió pel qual es creava el nou partit mèdic de Coll de Nargó. Seguidament es crida a la sala de sessions el doctor Martínez, que assisteix portant la representació del doctor Montaña.

Invitat per la presidència a exposar l'assumpte, comença fent remesa d'una còpia de l'acta de la Junta General de la Secció Comarcal, celebrada el dia 1 del corrent, en la qual, la Secció acordà que el partit mèdic d'Organyà continuï format conforme fou delimitat per la Secció i assistit per dos metges, fonamentant-ho en que malgrat el crescut nombre d'habitants residents en el partit, ha de tenir-se en compte que alguns dels pobles que hi figuren no poden ésser assistits donades les seves condicions topogràfiques i demanant que l'anada del doctor Rodriguez a Coll de Nargó sigui considerada com ampliació de partit mèdic i no com a plaça de nova creació; a continuació el Dr. Martínez detalla les esmentades condicions topogràfiques i remet un disseny de la comarca i exposa les condicions d'igualtat del partit, fent com a conclusió igual petició que l'exposada per la

Secció Comarcal. En vista de les manifestacions del Dr. Martínez i les dades adduïdes pel mateix, així com l'informe de la Secció Comarcal de la Seu d'Urgell, el Consell acorda i manifesta al Dr. Martínez que revisarà l'acord de referència, estudiarà detalladament el cas i avisarà oportunament a la Secció Comarcal i als metges interessats la resolució que recaigui.

Acabat aquest assumpte es retira de la sala de sessions el Dr. Martínez.

Es passa a tractar dels assumptes plantejats a la Secció Comarcal de Tarragona. Es dona compte d'una comunicació del Dr. Josep Maria Font manifestant en nom de tots els metges de Tarragona que firmaren la denúncia dirigida al Sindicat respecte al litigi de l'Hospital d'aquella ciutat, que accepten l'arbitratge del Sindicat en el ben entès que quedi en bon lloc la seva dignitat, i això no per suposar parcialitat al Sindicat, sinó per por que aquest encara no està prou informat, i oferint celebrar una entrevista per ampliar les informacions respecte el cas. Seguidament es llegeix altra comunicació del Dr. Angel Rabadà comproment-se a acceptar les determinacions del Sindicat. Finalment, el Dr. Damià Martí, degudament autoritzat pel Dr. Rafel Battestini, fa constar en nom d'aquest el seu compromís d'acatar íntegrament el fall que dicti el Sindicat en aquest assumpte.

A continuació el Dr. Martí exposa les dificultats i falta de cooperació que va trobar en la Secció Comarcal de Tarragona per a la obtenció dels permisos i preparació de la reunió convocada pel dia 23 proppassat, lamentant-se'n i considerant-ho desatenció per ell i pel Consell del Sindicat al qual representava.

El Dr. Mestre Puig dona compte d'haver-se celebrat la reunió abans esmentada a la qual assistí en representació del Consell junt amb els Drs. Bonifaci i Abelló. Manifestant que com a resultat de la mateixa la Secció Comarcal va prometre reprendre la seva gestió actuant amb regularitat i posant en marxa la Secció a l'objecte de cooperar a l'obra del Sindicat conforme

és degut. En l'esmentada reunió va acordar-se també que el Sindicat ajornaria el seu dictamen definitiu respecte a l'assumpte de l'Hospital de Tarragona en espera de l'informació que li facilitarà el Col·legi d'aquella província com a resultat de l'enquesta que té oberta i de la qual tractarà en la Junta General que té convocada per al dia 24 del corrent. Referent a l'assumpte de Catllar, els representants del Sindicat demanaren a la Secció Comarcal que tota vegada que el Consell del Sindicat s'havia vist precisat a fer les gestions directament sense intervenció de la S. C., aquest continués sense preocupar-se de l'assumpte, el qual continuaria tractant directament el Consell i en evitació de duplicitat d'opinions i gestions contradictòries; exposant finalment la situació d'aquest assumpte i donant compte que el senyor Sellés s'ha absentat de Catllar per legalitzar la seva situació professional que no estava en deguda forma i havent demanat a la S. C. que procuri que en el cas de produir-se la vacant de Catllar, es miri de proveir per la Borsa del Treball del Sindicat.

Seguidament el Dr. Martí informa al Consell de les seves gestions en l'assumpte de Catllar, manifestant que el Dr. Frias havia sol·licitat el seu trasllat del poble de Catllar i corroborant les manifestacions del Dr. Mestre Puig respecte al senyor Selles, indicant la possibilitat que aquest no torni al dit poble.

La presidència dóna compte de que el doctor Frias s'ha traslladat al poble de Sant Boi del Llobregat, i atenent les manifestacions del Dr. Mestre Puig i Martí s'acorda esperar l'actitud del senyor Selles per a acordar l'orientació i gestions que el Sindicat hagi de fer en aquest assumpte.

Intervé el Dr. Abelló manifestant la seva impressió respecte al resultat general de la reunió de la S. C. de Tarragona, exposant els motius aludits per la Secció per la seva manca d'actuació i el criteri de la mateixa respecte a l'assumpte de Catllar. El Dr. Abelló posa especialment a la consideració del Consell el resultat de dues converses particulars tingudes per ell amb els doctors Lluís Soler Canyelles i Salvador Gil Bernet, respectivament, manifestant que en la conversa tinguda amb el Dr. Soler aquest parla en termes d'absoluta desconsideració pel Sindicat i que en l'altre conversa amb el Dr. Gil aquest feu manifestacions posant en

dubte l'intenció d'alguns companys al pertànyer al Sindicat.

El doctor Bonifaci, intervé, corroborant ço exposat pel Dr. Abelló i considerant haver deduït de les manifestacions de l'aludit Dr. Gil Vernet manifestes proves de desafecte i desconsideració vers el Sindicat.

Després de deliberar àmpliament, el Consell acorda per unanimitat demanar oficialment al Dr. Lluís Soler Canyelles, abans de pendre qualsevol resolució que aclareixi i doni les satisfaccions necessàries respecte les manifestacions fetes el Dr. Abelló en les quals declarà a l'ésser requerit pel Dr. Abelló per la contestació a una carta que li dirigí el Consell, que ell no l'havia contestat perquè no donava bel·ligerància al Sindicat.

Així mateix s'acorda demanar a la Secció Comarcal de Barcelona que cridi al Dr. Gil Vernet i obri una informació respecte les manifestacions fetes per ell al Dr. Abelló.

Es passa a tractar de la reunió de Montblanch i celebrada el dia 30 del proppassat mes d'agost, assistint-hi en representació del Consell els Drs. Damià Martí i Joaquim Abelló. El Dr. Martí dóna compte del resultat de la reunió que fou satisfactori fent constar en primer terme que ha estat guanyat pel company Pedrol el plet que tenia plantejat amb l'Ajuntament de Montblanch. S'acorda felicitar al Dr. Pedrol per tan falaguer resultat.

Intervé el Dr. Abelló confirmant les manifestacions del Dr. Martí, i fa constar la seva opinió altament satisfactòria del resultat de la reunió i detallant l'assumpte plantejat a Espluga de Francolí entre els Drs. Bosquè, sindicat, i Gascon, no sindicat, que creu arribarà a una satisfactòria solució.

La presidència dóna compte d'haver-se rebut una comunicació de la S. C. de Camp del Vallès demanant que el Consell resolgui directament la qüestió sorgida entre els companys Tejera i Piña de Caldes de Montbui amb motiu de la titular d'aquest poble i que en virtut d'aquesta comunicació foren convocats a una reunió que se celebrà el dia 26 d'agost sota la seva presidència i amb assistència del doctor Vivancos de la Comissió de relacions comarcals i litigis, en qual reunió s'arribà a un acord firmant-se un contracte que es llegeix i el Consell aprova.

Es dóna compte d'una comunicació del Dr.

J. Soler Aymami de Tous, lamentant-se que el company Santiago Mundi de Sta. Coloma de Queralt sosté relacions professionals amb el Dr. Rogeli Moix que exerceix a Tous contra les normes del Sindicat; la qual queixa fou oportunament traslladada al company Mundi. Intervé el doctor Abelló per donar compte de les manifestacions que en descàrrec seu feu l'esmentat Dr. Mundi en la reunió celebrada a la S. C. de Montblanch. El Consell considera suficientment explicada l'actitud del Dr. Mundi i acorda comunicar-ho així al Dr. Soler de Tous.

La presidència dóna compte d'haver celebrat una entrevista amb una comissió de veïns del poble de Callús i el company sindicat Dr. Vicens Arcusa Masip. Vista la completa informació de la S. C. de Manresa respecte el cas i havent fracassat les nombroses gestions fetes per la mateixa per a arribar a una avineça que evités l'ampliació del partit mèdic, considerant la insistència d'una part dels veïns de Callús per tenir un nou metge, va acordar-se en l'esmentada reunió que el Dr. Arcusa podia establir-se a Callús mitjançant un contracte amb tots els requisits i condicions acordats per la darrera Assemblea de Delegats per les ampliacions de partits mèdics. El Consell aprova les gestions fetes per la Presidència i es presenta el contracte formalitzat, que s'aprova.

Es dóna compte d'una comunicació de la S. C. d'Olot acompanyant un contracte firmat entre els veïns de Les Planes i els companys Gregori Prat i Salvador Oliveras i aprovat per la Secció Comarcal, mitjançant el qual el Dr. Prat deixa de prestar l'assistència al dit poble substituint-lo el Dr. Oliveras. Es llegeix dit contracte i s'aprova per unanimitat.

Es dóna compte d'una comunicació de la S. C. de Valls demanant la cooperació del Consell del Sindicat per a fer efectiu l'acord d'aquella S. C. respecte el Dr. Lluís Calvet de La Riba i explicant els motius del dit acord. S'acorda prestar aquesta cooperació advertint a tots els companys i S. C. veïnes la decisió de la S. C. de Valls.

Es dóna compte d'una comunicació de la S. C. de Vilafranca del Penedès, conformant-se amb la devolució del dipòsit del Dr. Fortuny, segons acord de l'acta del 23 de juliol.

La presidència dóna compte d'haver rebut una comunicació del Dr. J. Mestre Artigas, lamentant-se de l'actitud del company Rosich de

Vilanova i Geltru en l'assumpte de la titular del poble de Canyelles i demanant la urgent intervenció del Sindicat, i que en virtut de la mateixa i donada la premura del temps foren convocats els esmantats companys a una reunió per ell presidida i amb assistència del Dr. Vivancos de la Comisió de relacions Comarcals i litigis, per tractar d'arribar a un acord i que no havent estat possible arribar-hi s'havia traslladat l'assumpte a la Secció Comarcal donat-li compte del resultat de la reunió. Per unanimitat s'aproven les gestions fetes per la presidència.

Es passa a tractar de les visites projectades a les S. C., acordant celebrar la del Camp del Vallès durant la segona quinzena d'octubre i ajornar la de la S. C. de Seu d'Urgell per a una millor ocasió.

Previ informe de les respectives S. C. s'admeten socis els companys que figuren en altre lloc d'aquest mateix número.

Es dóna compte del moviment de Caixa durant el proppassat mes de juliol, que s'aprova.

S'aproven les factures a pagar.

Es passa a tractar de les bases presentades pel Dr. Bonifaci com a ponent del Servei de Crèdits pera reglamentar i ampliar aquest servei, el qual manifesta la conveniència de que hi hagi present a la discussió l'Advocat encarregat del Servei de Crèdit Sr. Barberà. En vista d'aquestes manifestacions s'acorda ajornar la discussió per a la propera sessió convocant per la mateixa al citat Advocat.

Es passa a tractar de la Caixa de Beneficència. Es dóna compte de la situació econòmica de la mateixa i s'aprova.

S'acorda abonar per compte de la Caixa de Beneficència totes les despeses que ocasioni l'internat del fill de la Sra. Cristina Rocies, vidua Valenciano, en el Col·legi Collell, durant el curs 1925-1926.

Vista la demanda de la Sra. Clotilde Estalella, vidua del doctor Vila de Sùria i les informacions obtingudes s'acorda concedir-li una nova subvenció de 100 pts. al mes durant 6 mesos.

Vista la demanda de la senyora Carme Comes vidua d'Ordeix de S. Quirze de Besora, i les informacions obtingudes, s'acorda concedir-li una nova subvenció de 150 pts. durant sis mesos.

Es dóna compte d'una sol·licitud de la senyora Maria Massot, vidua de Bruguera, i s'acorda obrir l'expedient reglamentari.

El Dr. Mestre Puig en sa qualitat de president de la Secció de titulars del Col·legi de Metges de Barcelona, dóna compte d'haver redactat dita Secció un Reglament de Sanitat local adaptable a tots els municipis, els quals vénen obligats a aprovar un reglament d'aquesta naturalesa en virtut de les darreres disposicions oficials i creient que el model redactat per l'esmentada Secció serà adaptat per la majoria de municipis fa ressaltar la gran importància que això representaria per als metges titulars per tot ço que declararia considerar urgent l'impressió i repartiment d'aquest model de reglament. En vista de les manifestacions del Dr. Mestre Puig,

el Consell acorda editar, per son compte, i en concepte d'anticip a l'esmentada Secció de Titulars, aquest reglament de Sanitat local, fent-se càrrec de totes les despeses i dels ingressos que es puguin obtenir per anuncis.

Seguidament el Dr. Moll dóna compte del seu viatge a Alemanya, agraïnt la distinció que li feu el Consell en atorgar-li la representació del Sindicat, la qual li ha servit per rebre les més distingides proves de consideració i afecte personals, així com d'admiració i felicitació per al Sindicat de Metges de Catalunya.

I s'aixeca la sessió a les 24 hores del mateix dia de començada.

CASAL DEL METGE

EL dia 22 del mes proppassat, a les deu de la vetlla, va reunir-se la Comissió Pro-Casal del Metge, amb assistència dels Drs. Puig i Sais, Bach, Ribas i Ribas, Roca, Rodríguez Arias, Ortinez, Nart, Marimón, Tost, Nubiola i Peyrí.

Prsidi el Dr. Puig i Sais.

Regnà entusiasme, sentint-se tots molt optimistes.

Prompte es donaran a conèixer els acords presos, i s'espera que seran rebuts amb plena satisfacció pels nostres companys.

Indubtablement tota la classe mèdica catalana que veu amb joia la realització del magne projecte, contribuirà, dintre llurs forces, a portar-lo a la pràctica.

Demès, el prestigi de les persones que constitueixen la Comissió, és una garantia ferma de l'èxit més falaguer.

Noticiari

Moviment de socis: Durant el proppassat mes de setembre, han ingressat al Sindicat de Metges de Catalunya els següents companys, previ informe favorable de les Seccions Comarcals corresponents:

De la de Barcelona: Pere Borràs Torres, Josep Bayona Martí, Ramon Bultó Aparicio, Ramon Duch Marimón, Joaquim Fuster Jammarr, Josep Salmons Llinàs.

De la d'Arenys de Mar: Ramon Prat Dillet.

De la de Girona: Joan Colomer Moret, Ferran Alemany Dausà.

De la de Santa Coloma de Farnés: Xavier Brunet Casellas, Carles Cendra Terrades.

De la de Terrassa: Santiago Palet Bosch.

De la de Tortosa: Alfred Barrena Belvé, Antoni Cid Plà, Hilari Cid Cosidó, Nestor Emo Palos i Manuel Ferré Soler.

De la de Vich: Miquel Planas Salamó.

Durant el mateix temps, han causat baixa:

Voluntària: Dr. Pere Miret, de Sant Pere de Ribes.

Caixa de Beneficència: Durant el proppassat mes de setembre, el Sindicat ha fet efectives a metges i famílies de metges, no pertanyents a la Mutual Mèdica, que es troben en precària situació, les següents quantitats:

Dr. Catà, 100 pessetes.
 Dr. Figuerola, 150 pessetes.
 Dr. Garcia, 200 pessetes, 2 mesos.
 Dr. Vila, 100 pessetes.
 Sra. Neus Musté, 50 pessetes.
 Vda. Dalmau, 100 pessetes.
 Vda. Franquesa, 50 pessetes.
 Vda. Gisbert, 100 pessetes.
 Vda. Pierra, 50 pessetes.
 Vda. Sampera, 105 pessetes.
 Vda. Valenciano, 75 pessetes.
 Vda. Vila, 100 pessetes.
 Vda. Mansión, 50 pessetes, 2 mesos.
 Vda. Roca, 360 pessetes, 6 mesos.
 Amb un total de 1.590 pessetes.

* * *

Nova entitat.—Per acord de la Junta Directiva, se'ns comunica la constitució de la «Societat Catalana de Dermatologia i Sifiliografia». Té el seu domicili social al carrer de Llúria, 7, principal.

Agraïm l'atenció i li desitgem una pròspera vida científica.

* * *

Llibres rebuts.—Hem rebut els «Anals de Cirurgia» de la Clínica del Dr. Corachan. Conté un treball del Dr. Corachan sobre el Cranc, i uns comentaris clínics del propi autor referents a la cirurgia del cap, coll i cara, cirurgia gàstrica del ventrell, dels òssos, ortopèdica, i una estadística de malalts assistits a la seva clínica. A més, hi ha del Dr. Navarro La Rosa, «La Radioterapia en la Clínica del Dr. Corachan»; del Dr. Carrasco Formiguera: «Diabetes i Cirurgia», i del Dr. Pi Figueras: «La Raquionestasia». Tots són estudis de força actualitat que fan dels «Anals» un llibre ben interessant.

* * *

De molt interès per als Inspectors Municipals de Sanitat.—El Butlletí Oficial de la província de Barcelona publica la següent circular de Sanitat:

«Segons determina l'article primer del Reglament de Sanitat municipal del 9 de febrer de 1925, tots els Ajuntaments estaran obligats a aprovar, en el termini de sis mesos, un Regla-

ment sanitari, en el qual s'atendran concretament les necessitats i condicions especials del terme municipal, la redacció del qual és una de les funcions de les Junes municipals de Sanitat corresponents.

Per a facilitar a aquests organismes l'esmentada labor, ha de fer avinent als *inspectors municipals* (*secretaris de les dites Junes*) que *ultra tenir a la vista l'Estatut municipal, hauran de tenir presents, quan es redactaran, les disposicions dels Reglaments de Sanitat municipal*, del 9 de febrer de 1925, i d'obres, serveis i béns municipals del 14 de juliol de 1924, complementades amb els preceptes i instruccions del ministeri de la Governació del 12 d'octubre de 1910 i 3 de gener i 9 d'agost de 1923, així com el Reglament d'Higiene general de Barcelona i la seva província, aprovat per Reial Ordre del 4 de desembre de 1924.

Assabentem a tots els Inspectors municipals de Sanitat, els quals, segons es despren de la nota anterior, són els encarregats de redactar els Reglaments de Sanitat Municipal locals, que la Secció de Titulars del Col·legi de Metges de Barcelona ha redactat un model adaptable a tots els Municipis el qual està en premsa i s'edita a despeses del Sindicat, essent imminent la seva aparició.

Preguem als companys Titulars-Inspectors Municipals de Sanitat—que esperin la publicació d'aquest model que serà profusament repartit per a la redacció del Reglament de llur Municipi.

* * *

Index d'anunciants.—Preguem a tots els companys que fixin la seva atenció i tinguin present els anunciants del nostre *Butlletí*, que en el present número són els següents:

Opoteràpics López Brea.
 Piperacina Midy.—Aletrina.—Xarop Famel.
 Vaccino Antipiogeno Polivalente i Vaccino Antigonoceccico Bruschettini.
 Pantopon i Digalène Roche.
 Especialitats Farmacèutiques del Laboratori Mirabent.
 Aliment Eles.—Institut Claramunt.—Productes Carlo Erba.
 Serum Arrhenostrienic i Serum Antiesclerogen.
 Poli-Alcalinos i Alba-Crema Comas.—Clorógeno Lumen.—Calcàreas Rowe.—Hemosil.—Hipofofits Sant Jordi.

Glefina.—Tònic Salve.
Eupartol.—Arterol.—Neuronal Turon.—Productes Codorniu, Garriga i Cía.
Glaxo.
Essència de pollastre i de vaca «Brand».
Productes Heyden.—Productes Tenroj.
Neoclorol.—Matrol.—Neumotònic.—Milfo.
—Neave.—Nujol.
Institut Ginecos, S. A.
Aseptona.—Recalcium.—Fagifor Cito.—Elixir Veronal.
Antiphlogistine.
Xarop Puig.—Maltol.—Bronquiolina.—Gra-gees Ordis.
Termes Orión.
Trepasan.—Gra-mil.—Lactéol.
Cardiògeno.—Colsalik.—Ortogastrol.—Genovirina.—Bronquicura.—Vi Munté.
Sil-al.—Bardanol.—Elixir, Injectables i Cereolactina Climent.—Solució Reichenbach. —Eubronquiol.—Ortopèdia Calvet.—Irrigol.—Productes Miraton.
Preparats de J. M. Balasch.
Institut Llorente.—Instruments de cirurgia Drapier.

Iodarsolo.
Pausulina Fornet.—Llet condensada «El Pagès».—Sacer-San Celsus.—Bismogenol.
Solució i colarsine Pautauberge.
Productes Ibys.—Laboratori d'anàlisi del Dr. E. Fernández Pellicer.—Elixir Dalmases.—Vaselatum.—Cloropol.—Eczemacura.
Enofosforina Serra.—Arrenoglicol.—Bacilactel.
Iodone.—Cereo-Lictina Ejarque.—Pulmose-
rum Bailly.—Iodofostan.—Anafimía.—Farina lacteada Nestle.—Productes Trouette-Perret.
Carbolan.—Toluden.—Aliment Alga.—Xampany Freixenet.—Tòpics Chaumel.
Productes Maurice Leprince: Cascarine, Guipsine, Eumictine, Pindoles del Dr. Lejournet, Rhomnol, Neo-Rhomnol, Arsycondile, Neo-Arsicondile i Ferrocondile.
Productes Carinae.—Productes Font.—Rubinat Llorach.—Uromil.
Institut Roger.
Productes Robert.
Cerebrino Mandri.

Donatius per a la Caixa de Beneficència del Sindicat de Metges de Catalunya

 Laboratoris Iber-American (subscripció mensual).	125 ptes.
De la casa Wassermann, id. id.	60 »
Laboratoris Busto, id., id.	60 »
Productes VIAN, id. id.	50 »
Institut de Biologia i Seroteràpia IBIS, id., id.	50 »
Institut Bioquímico Hermes, id., id.	50 »
Bacilina Búlgara P. Gonzalez M. i Suarez. - Insulina G. S. (Diabetis) Serum Líquid curatiu antifòdic RODET id., id.	50 »
A. Gamir, Sil-al, Bardanol, id., id.	30 »
Ferrum Serra Millàs id., id.	30 »
Carlo Erba, Milà, id., id.	25 »
Laboratoris Andrómaco - (GLEFINA - TONIC SALVE) (donatiu mensual).	25 »
Dr. Ornos Soler, de Reus Novocarrel antisèptic electrolític i de Carrel; Nasaleína Duncans, pomades antisèptiques nasals; Lactagenina, reconstituent i galactògen complet	25 »
Farmàcia i Laboratori J. Fillat - Barbastro Hemosil	10 »
Tayà i Bofill	10 »
Laxant i depuratiu vegetal FLOR DE TUCUMAN	10 »

Seccions comarcals

De Barcelona

REMOCIO DE COMITES D'AGRUPACIONS

COM ja sabeu tots els companys, un dels caires fonamentals de l'organització interna de la Secció Comarcal de Barcelona és la formació i el funcionament regular i continuat de les *Agrupacions*.

Es tracta d'organismes sota els quals s'acoblén els metges que, sigui per cultivar una mateixa especialitat, sigui per formar part de determinades entitats sanitàries públiques o privades, tenen gran nombre d'interessos comuns.

La finalitat de l'Agrupació és la defensa d'aquells interessos i alhora veïllar pel prestigi de l'especialitat o de la collectivitat respectiva.

Pels interessos generals de la nostra classe és evidentíssima la importància del funcionament regular d'aquells organismes que vénen a complementar l'acció de conjunt del Sindicat; portant-hi les iniciatives que d'una vida social intensa forçosament han de néixer; estudiant a fons, i cada un des de llur punt d'obir respectiu, totes les qüestions que interessin la vitalitat moral i material de la nostra classe; propagant entre els companys l'esperit sindical i organitzant sistemàticament el contacte constant de colzes que ha de subsistir l'excessiu individualisme en mig del qual vivim avui.

No han estat poques, però, les dificultats amb què ha ensopegat aquesta Junta Comarcal fins a conseguir que els repetits organismes visquessin la vida llur; era difícilíssim, en un principi, obtenir la més mínima concurrència a les convocatòries d'Agrupació i, quan aquesta s'obtenia, es donava el cas que la majoria de les vegades no sabien de què tractar. Fins pel compliment del precepte reglamentari de nomenar-se el Comitè directiu, era impossible vèncer l'apatia dels companys, tant que, en la majoria dels casos la Junta Comarcal, emparant-se en el mateix Reglament, havia de nomenar-los, valent-se de l'abnegació i bona voluntat de companys escollits que no li regatejaven donar el nom llur per constituir el Comitè.

Aquesta vegada la Junta Comarcal, al con-

vidar els Comitès respectius per a que significuessin a la seva Agrupació la conveniència de donar compliment al dit precepte reglamentari de nomenar nou Comitè, ha pogut rendir mostra de la seva satisfacció al constatar que la majoria d'Agrupacions han procedit per sí a dit nomenament i algunes fins han discutit temes l'importància dels quals deixem a l'albir de cada u aquilatar.

Amb tal motiu ha estat adreçada a cada un dels companys components dels Comitès elegits la lletra de felicitació, el paragraf de la qual, que sintetitza tot el que acabem de dir, transcrivim literalment:

«Al felicitar-nos que les Agrupacions, relevant a aquesta Junta de l'enutjosa comanda que li feu la General per al cas que no es designessin per sí mateixes el Comitè directiu, felicita en vós a l'organisme que vos ha elegit, car demostra un desig d'actuació que indispensablement, d'accentuar-se, repercutirà en la formació de l'esperit sindical de la benemèrita entitat que ens aplega tots; que, si fins ara vé guanyant batalles pel sol esforç de l'element directiu, encoratja pensar el que podrà fer quan les iniciatives sorgeixin del component col·lectiu, ja que aleshores es trobarà revestit d'autoritat per a imposar els acords a collectivitats i institucions que, mantes vegades, han accentuat la resistència llur a nostres requeriments, valent-se—per paradoxal que això sembli—de l'ajut que els han prestat els mateixos que havem tractar de defensar.»

Per a satisfacció dels companys que no assistiren a la reunió de l'Agrupació respectiva, publiquem els acordss recaiguts en cada una d'elles perquè els serveixin d'estímul i singularment cridem l'atenció dels components de Comitès vers els acords i proposició de la de Pediatria que serà elevada a la consideració, discussió i aprovació de la primera Junta Mixta a celebrar, pregant-los que no oblidin que ells són membres nats de dita Junta Mixta.

Agrupació d'Oto-rino-laringologia. — Reunió da l'Agrupació el dia 30 de juny proppassat i oberta la sessió, es procedí al nomenament del nou Comitè, essent elegit el següent: Compromissari, Dr. Ramon Canaleta Cuadras; Adjunt primer Joan Santiñà Bragulat; Adjunt segon, Dr. Lluís Tomàs Alvaro.

Seguidament es passà a discutir l'ordre del dia, avinentant el President la conveniència que es complissin les tarifes mínimes que es formularen en son dia i que es tornaren a llegir. Tots els reunits convingueren en la necessitat de donar-hi compliment i s'acordà que, quan es tinguí coneixement que algun company deixi de fer-ho, sigui denunciat al Comitè per a que aquest prengui contra ell les mesures que estimi procedents.

Es discuteix la conveniència de la formació de la Societat d'Oto-rino-laringologia i s'acordà el nomenament dels Drs. Suñé Medan i Vila Abadal per a que, junt amb el Comitè, cuidin de l'organització de dita societat.

Posat a discussió el tema del curanderisme, s'acordà no preocupar-se'n, tota vegada que això és qüestió del Col·legi i aquest ja fa el que pot per acabar amb tal malura.

Agrupació de Neuro-psiquiatria. — Aquesta Agrupació es reuní el dia 9 de juliol darrer, sota la presidència del Dr. Vives Casajoana.

En aquesta reunió, l'Agrupació sols s'ocupà del nomenament del nou Comitè, elegint-se el següent: Compromissari, Dr. Joan Peris Mas de Xaxàs; Adjunt primer, Dr. Oscar Torras Buxeda; Adjunt segon, Dr. Francesc Xercavins Rius.

Agrupació d'Ortopedistes. — Reunida el dia 15 de juliol darrer.

S'aprovaren les tarifes mínimes formulades en passades reunions.

Posat a discussió l'extrem de l'ordre del dia relatiu al nomenament de Comitè, fou reelegit el mateix, o sigui: Compromissari, Dr. Frederic Pell i Cuffí; Adjunt primer, Dr. Joaquim Riba de Sanz; Adjunt segon, Ramon San Ricart.

Finalment, es procedí a un canvi d'impressions respecte al curanderisme i no recaigué cap acord.

Agrupació de Dermo-Sifiliografia. — El dia 16 de juliol darrer es reuní aquesta Agrupació, procedint-se, tot seguit d'oberta la sessió, al nomenament del nou Comitè.

Fou elegit el següent: Compromissari, doctor Francesc Farré Pijuan; Adjunt primer, doc-

tor Lluís Comas Bach; Adjunt segon, Dr. Josep Suriol Torra.

Es canvien impressions respecte al curanderisme i intrusisme en l'especialitat en ses diverses formes i llurs propagandes i es manifestaren els reunits en el sentit que ha de reclamar-se l'aplicació de la responsabilitat criminal en què puguin incórrer el intrusos així com aquells que anuncien curacions ultra ràpides de qualsevol malaltia.

Altres dels temes discutits fou el referent a la dignificació de la classe i propagandes il·lícites dels companys i s'estimà que, tractant-se d'un cas que es podria qualificar de «curanderisme de dintre la classe», potser estarien encertades les sancions de publicitat.

Per ambdós casos s'acordà demanar al Comitè elegit que es constituís en Ponència per estudiar el que calgui fer.

Finalment, es procedí a la rectificació de la llista de l'especialitat.

Agrupació de Pediatria. — El dia 21 d'agost proppassat es reuní l'Agrupació de Pediatria.

Llegida la llista existent en les oficines dels companys de l'especialitat, es procedí a rectificar-la i se n'eliminaren tots aquells que se sap que no la cultiven.

Es suscità una discussió respecte a si deuria existir un control que garantís que els que figuren en la llista d'una Agrupació són veritablement especialistes en aquella matèria i es manifestaren criteris d'àmplia tolerància i de rigors restringiment i s'acordà, per fi, portar l'assumpte a la primera Junta Mixta que se celebri, en la forma que enclou la següent

PROPOSICIO

«Que, com a resum de l'acordat per virtut de les discussions sostingudes en el dia d'avui, es proposa elevar a la consideració, discussió i acord de la primera Junta Mixta que se celebri.

Companys: Enten aquesta Agrupació que, estant la Secció Comarcal de Barcelona dividida en agrupacions representants d'especialitats, seria convenient que aquestes controlassin, en la forma que en el seu dia s'acordi, els individus que han de figurar-hi i que les publicacions òrgans del Sindicat no hi incloguessin cap individu que no tingués el placet de l'Agrupació respectiva.

Té en compte aquesta Agrupació que, si tal volta el fer-ho així mermés els ingressos que a

la «Guia Médica» reporta el fet d'anunciar-s'hi amb lletra destacada, resultaria, en canvi, més seriós i el Sindicat omplena la finalitat que li atribueixen alguns articles del seu Estatut, quant a vetllar pels interessos morals i materials de la classe fa referència. Evident; el públic tindria garanties quan, guiat per nostres òrgans de publicitat s'adrecés a consultar un especialista; els metges també hi guanyarien, car no s'exposarien a ésser difamats i consegüentment desprestigiats, quan l'imcompetència d'un senyor, que no preparat per entendre d'una especialitat determinada cometés un diguem-ne error, i evitariem així que el públic digués de tots que no hi entenem res perquè hagués consultat amb un que no hauria de figurar en les nostres llistes de classificació.

Altrament, podria també compensar-se la part econòmica que a la Guia atany d'implantar-se la reforma que proposem, fent un apartat que, amb el títol de especialitats diverses, inclogués a tots els Srs. que sense el control d'una especialitat determinada volguessin anunciar-s'hi, posant a continuació del nom llur l'epígraf de l'especialitat que més els convingués.

Indubtablement haurien d'ampliar-se les classificacions d'especialitats que, avui per avui, admet la Secció Comarcal de Barcelona; però entenem que, d'una manera imperativa, la conveniència de la classe reclama que en els repetits òrgans de publicitat dependents del Sindicat, no haurien de publicar-se, epigrafiadament, més que aquelles especialitats que tinguessin caràcter oficial perquè fossin admeses com expressió de la voluntat de la classe en una Junta General, en l'ordre del dia de la qual constés un apartat conduent a l'intenció que ens guia.

Per tot l'exposat, aquesta Agrupació té l'honor de demanar el següent:

1.—Que s'ampliï el nombre d'especialitats amb totes aquelles que les activitats de la classe reclami.

2.—Que per figurar en les Agrupacions d'especialitats sigui necessari el plaçet de la majoria dels components de la mateixa.

3.—Que es defineixin les especialitats que tinguin correlació a fi d'harmonitzar la conveniència dels companys a figurar en una o més Agrupacions de manera que no resulti contradictori o almenys poc seriós.

4.—Que al confeccionar la propera Guia Médica, es tingui en compte no anunciar cap epí-

graf d'especialitats que no siguin els admesos per la Junta General de la Secció.

5.—Que els Srs. que vulguin figurar en la Guia amb una especialitat oficialment no admesa o bé que resultin ells no admesos en les llistes de l'especialitat que pretenguessin, en l'apartat epigrafiat amb el títol d'«Especialitats diverses» sota el qual podran encabir-se tots els que vulguin posar a continuació de llur nom una especialitat determinada.»

Seguidament es rectificaren les tarifes mínimes formulades pel Comitè.

I per fi es procedí a l'elecció del nou Comitè, el qual quedà constituït en la forma següent: Compromissari, Dr. Salvador Goday Casals; Adjunt primer, Dr. Josep Girona Soler; Adjunt segon, Dr. Jaume Vivancos Ferés.

Agrupació d'Auxiliars Clínics. — La reunió de l'Agrupació tingué lloc el dia 24 d'agost darrer.

Abans de dar compliment a l'ordre del dia, s'exposà la conveniència de demanar a la Junta Comarcal que supprimeixi l'Agrupació amb el nom d'Auxiliars Clínics, tota vegada que no respon a la realitat, i que creï les de Radio-electrologia i Análisislegs, acordant-se de conformitat per unanimitat.

Al discutir-se l'extrem de l'ordre del dia referent a formació de la llista de l'especialitat, els Radiòlegs foren del criteri que no hi figurin més que els que es dediquin únicament i exclusiva a la radiologia, rectificant-se en aquest sentit la llista existent. Els Análisislegs aprovaren l'actual per dedicar-se tots els que hi figuren únicament a treballs de laboratori.

Respecte les tarifes mínimes es ratificaren les de radiologia, i es rectificà, després d'una laboriosa discussió, les dels Análisislegs, i s'acordà publicar-les una vegada estiguin ultimats alguns detalls que quedaren pendants de consulta.

Finalment, i tenint en compte l'acordat primerament respecte a la divisió de l'Agrupació en dues, foren nomenats els següents Comitès:

Radio-electrologia: Compromissari, Dr. Agustí Prió Llaberia; Adjunt primer, Dr. Jacint Bremon Masgrau; Adjunt segon, Dr. Angel Pinós Marsell.

Análisislegs: Compromissari, Dr. Josep Gifols Roig; Adjunt primer, Dr. Lluís G. Guílera Molas; Adjunt segon, Dr. Enric Fernàndez Paller.

Agrupació de Vies Urinàries. — Reunida aquesta Agrupació el dia 27 d'agost darrer, es procedí, en primer lloc, a rectificar la llista dels companys que han de figurar-hi.

Es parlà també de la conveniència d'establir un control per figurar en la dita llista.

Llegides les tarifes mínimes formulades pel Comitè, foren aprovades.

Per unanimitat, fou reelegit el Comitè actual, o sigui: Compromissari, Dr. Martí Parés; Adjunt primer, Dr. Joan Civit Bellfor; Adjunt segon, Dr. Francesc Imbert Casacuberta.

Homenatge al Doctor Cardenal

Segona llista de subscripció

Cèsar Comas
Agustí Prió.
Ramon Taxonera.
Josep Paquez.
A. Rossich.
Lluís Viladevall Malgà.
Pere Fusté.
Josep O. Puig i Font.
Francesc Baldrich.
Francesc Torres Casañer.
Pere Pujol Capdevila.
Josep Cararach.
Ferran Rosell Jané.
Josep Clapés Almirall.
Lluís de March.
Francesc Montañà Guasch.
Ramon Torres Carreras.
Francesc Ferrando.
Francesc Bosch Tarruella.
Baltasar Pijoan.
Antoni Guardia Abadal.
Antoni Llorens.
Vicents Carulia.
V. Marquès Bertran.
Marian Breton.
Francesc de Sojo.
Llorenç Rodó.
Josep M.ª Mestre Rander.
Josep Calvet.
Domènec Mallol Solé.
Ferran Badosa Molins.
Joan Camps Bosch.
Ramon Fontova.
Francesc Mandri.
Frederic Pell Cuffi.
Pere Huguet Puigderrajols.
Joaquim Mestre Morer.

Josep Bassedas.
Joan Batalla.
E. Ribas Isern.
J. M. Vilardell.
J. M. Batlle.
Francesc Costa.
Vicents Arnaldi.
Hermíni Castells.
Manuel Salvat.
R. Zariquiey.
S. Gil Vernet.
Oscar Torras.
Francesc Gallart.
Ramon Sau Ricart.
B. Clotet.
Juli Monroset.
A. Borrell.
Alvar Presta.
Rosend Coll.
Antero Aquilué.
M. Samsó.
Jaume Ballús.
J. M. Reverter.
Santiago Gras.
Jaume Ferran.
Josep Mascaró.
Joaquim Vallvé.
Agustí Farriols.
Josep Farriols.
Salvador Andreu.
Enric Cera.
L. Trenchs.
M. Serés.
Carles Sauret.
Feliu Margarit.
Cèsar Oliver.

Lluís Bosch.
Joan Soler Julià.
Ricard Solà.
J. Nadal.
Agustí Soler.
Joan Ortínez.
Manuel Corachan.
Jaume Pi i Figueras.
Josep Gómez Bosch.
Josep M.ª Julià.
Lluís Guillerà.
Albert Poujoan.
Manuel Prats.
Manuel Roig.
Francesc Bordas.
Ricard Presas.
Manuel Negre.
Martí Parés.
Juli Vicedo.
Josep M.ª Grau.
Francesc Esquerdo.
Pere Esquerdo.
Pere Devesa.
Pere Ruiz.
Francesc Bosch.
Agustí Pedro Pons.
Alfred Rocha.
Lluís Carrasco.
J. Puche.
Antoni Calabona.
Llorenç Garcia Tornel.
Antoni París Soler.
Rafel Battestini Galup.
Francesc Salvat Roig.
Melcior Parrisas.
Josep Armengol.

Continua oberta la subscripció.

S'expenen tiquets al preu únic de 5 pessetes al Sindicat de Metges de Catalunya i a l'Acadèmia i Laboratori de Ciències mèdiques.

Es prega als senyors subscriptors de reservar el tiquet que ha de servir-los com a justificant per a recollir, al seu dia, la medalla-recordatori de l'Homenatge.

Mutual Mèdica

Consell Administratiu

Acta núm. 86

Dia 21 de setembre de 1925

President: Dr. Celis.

Secretari: Dr. Taxonera.

Assistents: Garcia-Tornel, Birba, Aquilué, Tost, Palau, Masriera, Rosell.

Excusat: Dr. Castells.

S'aprova l'acta anterior.

Correspondència de tràmit.

Es dona compte d'una comunicació del Sindicat, en la qual es participa que, degut a l'impossibilitat absoluta del Dr. Riera, l'inspector del Sindicat a la Mutual, d'assistir a les sessions d'aquest Consell Administratiu, havia acceptat la renúncia que dit company feu del seu càrrec i nomena per a substituir-lo al company Josep Bonifaci Mora.

La presidència es lamenta de veure's privada del valuós concurs del Dr. Riera, aconhortant-se únicament per haver recaigut el nomenament del substitut en el prestigiós company Dr. Bonifaci, el qual pren degudament possessió del seu càrrec i saluda els reunits, que es feliciten unànimament del seu nomenament i s'adhereixen a les manifestacions respecte al doctor Riera.

Es dona compte d'una comunicació del doctor Josep Mor Iglesias, de Cervià, en la qual es lamenta de l'acord de l'acta número 80 de la sessió del dia 28 de maig proppassat, en virtut del qual se'l donava de baixa per falta de pagament del Grup II de Vida i fa avinent que va desistir de pertànyer a l'esmentat Grup, així que va tenir coneixement de la quota de compensació que se li aplicava que resultava massa elevada per les seves possibilitats, del que no havia pogut assabentar-se abans per haver-li passat per alt l'augment realitzat amb motiu de l'aprovació del nou Reglament. En virtut d'aquestes manifestacions i per considerar que es tracta d'una mala interpretació, el Consell acordà fer constar que la baixa del Dr. Josep Mor Iglesias del Grup II de Vida fou voluntà-

ria i no per falta de pagament, quedant, per tant, dit company, completament al corrent de les seves obligacions envers la Mutual Mèdica.

Són examinades i conforme admetent-se les següents participacions de socis:

Grup I	d'Invalidesa	del n.º	1444	al	1462	inclusius
» II	»	»	»	1035	»	1049
» III	»	»	»	743	»	761
» IV	»	»	»	329	»	356
» I de Vida	»	»	»	653	»	659
» II	»	»	»	378	»	388

i queda sobre la taula la sol·licitud del doctor Josep Rodriguez Bonet al Grup I d'Invalidesa.

Entre les anteriors admissions, figuren les següents per informe facultatiu complementari favorable:

Ricard Solà Carrió, del Grup III d'Invalidesa; Iu Julià Prats i Ramon Pla i Armengol, del IV Grup d'Invalidesa, i Emili Brujas Serrafosà, en el Grup II d'Invalidesa, aquest darrer acceptat amb l'exclusió expressa de la sordera total (o sigui la lesió de l'altre nervi auditiu).

S'acorda demanar informe facultatiu complementari per les següents sol·licituds:

Miquel Casanellas Feixes, dels Grups II-III-IV d'Invalidesa i I-II de Vida.

Emili Brujas Serrafosà, del Grup III d'Invalidesa.

Lluís Balaguer Vallès, dels Grups III d'Invalidesa i I i II de Vida.

Manuel Canivell Curto, dels Grups IV d'Invalidesa i I i II de Vida.

S'acorda refusar les següents sol·licituds: Antoni Cid Plà dels Grups I i II d'Invalidesa.

Josep Sentis Aguiló, del Grup III d'Invalidesa, i Josep Lentini Diaz, del Grup IV d'Invalidesa.

Es presenta el moviment de Caixa i balanç del proppassat mes d'agost que s'aprova.

Es dona compte de les altes per invalidesa presentades des de l'última sessió, que són:

Josep Fontanet Sagra de III Grup d'Invalidesa.

Alexandre Frias Roig de III Grup d'Invalidesa.

Genís Fitó Inglès de III Grup d'Invalidesa.

Francesc d'A. Sauquet de III Grup d'Invalidesa, i de les baixes durant el mateix període de temps, que són:

Joaquim Prats Comell, II Grup d'Invalidesa.

Josep Figa Oliu, III Grup d'Invalidesa.

S'examina la situació de tots els invàlids vi-
gents.

Es dona compte d'una comunicació del doctor Angel Gich, en la qual s'excusa de no haver-se presentat a la nova revisió abans de traslladar-se a Falset.

Es dona compte d'una comunicació del doctor Tomàs Fornells, en la qual demana, en virtut d'un certificat que acompanya, que se l'autoritzi a traslladar-se transitòriament a Selva del Camp. S'acorda autoritzar el trasllat.

Es dona compte d'una comunicació del doctor Norbert Llinàs de la Tejera, en la qual participa el seu trasllat a la seva residència de Sant Boi del Llobregat.

Es dona compte de l'informació del doctor L. Figuerola i Sabater respecte el resultat de la visita d'inspecció verificada a l'invàlid Francesc Llauredó.

S'acorda que, resultant de la visita d'inspec-

ció verificada, una millora en l'estat patològic que sofria el doctor Ermenegild Alba Pons, pel qual tenia concedida l'invalidesa parcial, queda, des d'aquesta data, donat d'alta als efectes del subsidi d'invalidesa acordat per a dit cas.

S'acorda comunicar l'anterior acord a l'interessat als efectes de l'apartat I de l'article 7 del Reglament.

Es llegeixen els subsidis devengats durant el proppassat mes d'agost i s'acorden les següents prorrates a cobrar el proper mes d'octubre, d'acord amb el següent repartiment:

Grups	Subsidis devengats	Socis resultants de la present sessió	Prorrates
I Invalidesa	3485 pessetes	1406 socis	2'50
II »	2435 »	1022 »	2'40
III »	1585 »	746 »	2'15
IV »	150 »	355 »	0'45
I de Vida	2960 »	632 »	4'70
II »	»	382 »	»

la part de subsidis que es posen a prorrata del Grup I de Vida corresponen al sobrant del mes anterior. Per acord de l'última Junta General, queda condonada la prorrata del Grup I d'Invalidesa.

S'acorda traslladar al Consell del Sindicat de Metges de Catalunya el vot de confiança que li otorgà la Junta General de la Mutual Mèdica per a organitzar un homenatge al doctor Sicart.

I s'aixeca la sessió.

Moviment provisional dels Fons de la Mutual Mèdica Agost de 1925

SITUACIÓ DELS FONTS

DISPONIBLES	Pessetes: 19.426'86
Existència a la Caixa Social	735'30
Existència a la Caixa de P. i d'Estalvis	14.670'38
Existència a la S. A. Arnús-Garí	775'08
Existència al Banc de Catalunya	506'10
Existència al Banc d'Espanya	2.740'—
REALITZABLES	Pessetes: 305.962'75
Dipositat al Banc d'Espanya en Fons Públics per un valor nominal de pessetes 313.500	288.970'—
Terminis mensuals de pensions de vida anticipats	741'—
Rebuts en curs de cobrament	12.251'75
	Pessetes: 325.389'61

ESTAT DELS FONTS

FONS GARANTIA INVALIDESA	Pessetes: 42.672'—
I Grup	17.030'—
II »	12.204'—
III »	8.796'—
IV »	4.176'—
V »	456'—
FONS GARANTIA VIDA	Pessetes: 45.080'—
I Grup	22.220'—
II »	19.860'—
III »	2.460'—
IV »	300'—
V »	240'—
FONS COMPENSACIÓ INVALIDESA	67.585'85
I Grup	21.918'30
II »	25.772'75
III »	15.873'30
IV »	4.021'50
FONS COMPENSACIÓ VIDA	163.536'10
I Grup	89.390'80
II »	74.145'30
FONS MIXTE	6.515'66
	Pessetes: 325.389'61

Moviment de caixa de la Mutual Mèdica durant el mes Agost de 1925

ENTRADES		SORTIDES	
Ròssec	491'60	Dipositat a la Caixa d'Estalvis	7.439'85
Per quotes Garantia I Invalidesa	132'—	Dipositat a la S. A. Arnús-Garí	11.288'90
II »	108'—	Per pensions anticipades	2.000'—
III »	108'—	Per subsidis	5.910'—
IV »	144'—	Tornat al Dr. Salvadó quota garantia	
V »	84'—	II grup de Vida	60'—
Per quotes Compensació I »	44'—	Tornat al Dr. Porqueras quota garantia III	
II »	123'—	i IV grup Invalidesa.	24'—
III »	122'—	Per constituir el dipòsit als beneficiaris	
IV »	195'50	Arenas, compra de ptes. 23.600 en valors	
Per quotes Garantia I Vida	120'—	D. P. Ext. 4 %	20.012'70
II »	240'—	Per la compra de títols del D. P. E. 4 %	
III »	540'—	series G. i H. per regularitzar varis dipò-	
Per quotes Compensació I »	1.364'—	sits voluntaris	3.186'50
II »	2.850'50	Reintegrat als beneficiaris Dr. Vallet les	
Per quotes mensuals	3.748'15	quotes garantia al I Inv. i I Vida.	72'—
Retirat de la Caixa d'Estalvis	13.500'—	Reintegrat als beneficiaris Dr. Rafols les	
Retirat de S. A. Arnús-Garí	13.000'—	quotes de Garantia als grups I, II i III	
De la venda de varis títols Deute Perpetu		Inv. i I - II Vida	156'—
Ext. 4 % per cancel·lar pensions anticipades i per la compra de títols D. P. Exterior 4 % series G i H per a regularitzar dites cancel·lacions	14.493'50	DESPESES GENERALS:	
		Drets d'agència i pòlissa compra	
		valors Arenas	18'10
		Drets de custòdia, timbres dipò-	
		sits valors.	4'90
		Al Sindicat per serveis d'admin-	
		istració	500'—
			523'—
			50.672'95
		Ròssec	735'30
			51.408'25
	51.408'25		51.408'25

Moviment de socis

ADMISSIONS

GRUP I D'INVALIDESA

- 1444.—Alemany Dausà, Ferran.
- 1445.—Aran Torres, Joan.
- 1446.—Bardés Fàbregas, Ramon.
- 1447.—Barrena Bellvé, Alfred.
- 1448.—Borràs Torres, Pere.
- 1449.—Brunet Caselles, Xavier.

- 1450.—Canut Guinart, Nicanor.
- 1451.—Cendra Terrades, Carles.
- 1452.—Cid Cosidó, Hilari.
- 1453.—Colomer Moret, Joan.
- 1454.—Duch Marimón, Ramon.
- 1455.—Emo Palos, Nestor.
- 1456.—Ferré Soler, Manuel.
- 1457.—Palet Bosch, Santiago.

- 1458.—Planas Salamó, Miquel.
- 1459.—Prat Dillet, Ramon.
- 1460.—Salagaray Garcia, Victor Manuel
- 1461.—Salmons Llinàs, Josep.
- 1462.—Bultó Aparicio, Ramon.

GRUP II D'INVALIDESA

- 1035.—Aran Torres, Joan.
- 1036.—Barrena Bellvé, Alfred.
- 1037.—Brujas Serrafosà, Emili.
- 1038.—Canut Guinart, Nicanor.
- 1039.—Cendra Terrades, Carles.
- 1040.—Cid Cosidó, Hilari.
- 1041.—Emo Palos, Nestor.
- 1042.—Molino Mateus, Juli del.
- 1043.—Moreu Onrubia, Francesc.
- 1044.—Ortells Barberan, Vicens.
- 1045.—Palet Bosch, Santiago.
- 1046.—Prat Dillet, Ramon.
- 1047.—Salmons Llinàs, Josep.
- 1048.—Sau Santaló, Joan.
- 1049.—Vila Alvarez, Jaume.

GRUP III D'INVALIDESA

- 743.—Aran Torres, Joan.
- 744.—Badó Cortés, Josep.
- 745.—Barrena Bellvé, Alfred.
- 746.—Canut Guinart, Nicanor.
- 747.—Cardoner Quintana, Enric.
- 748.—Cid Cosidó, Hilari.
- 749.—Emo Palos, Nestor.
- 750.—Gimeno Riera, Enric.
- 751.—Molino Mateus, Juli del.
- 752.—Montaña Guasch, Francesc.
- 753.—Montaña Pradera, Eduard.
- 754.—Moreu Onrubia, Francesc.
- 755.—Ortells Barberà, Vicens.
- 756.—Palet Bosch, Santiago.
- 757.—Peyrí Roca, Antoni.
- 758.—Prat Dillet, Ramon.
- 759.—Salmons Llinàs, Josep.
- 760.—Solà Carrió, Ricard.
- 761.—Vila Alvarez, Jaume.

GRUP IV D'INVALIDESA

- 329.—Aquilué Carasol, Juli.
- 330.—Aran Torres, Joan.

- 331.—Argemí Lacoma, Josep.
- 332.—Badia Pi, Josep.
- 333.—Canal Comas, Alfred.
- 334.—Canut Guinart, Nicanor.
- 335.—Cardoner Quintana, Enric.
- 336.—Carrasco Formiguera, Lluís.
- 337.—Carrasco Formiguera, Rossend.
- 338.—Cuffi Serrat-Calvo, Josep.
- 339.—Deó Romeva, Manuel.
- 340.—Duran Junquera, Santiago.
- 341.—Emo Palos, Nestor.
- 342.—Gimeno Riera, Enric.
- 343.—Grau Ortiz, Eugeni de.
- 344.—Huguet Puigderrajols, Pere.
- 345.—Julià Prats, Iu.
- 346.—Molino Mateus, Juli del.
- 347.—Montaña Guasch, Francesc.
- 348.—Montaña Pradera, Eduard.
- 349.—Peyrí Rocamora, Antoni.
- 350.—Plà Armengol, Ramon.
- 351.—Prat Dillet, Ramon.
- 352.—Roqueta González, Gonçal.
- 353.—Rovira Nebot, Josep.
- 354.—Salmons Llinàs, Josep.
- 355.—Vila Alvarez, Jaume.
- 356.—Zavala Hernández, Josep M.^a

GRUP I DE VIDA

- 653.—Aran Torres, Joan.
- 654.—Bardés Fàbregas, Ramon.
- 655.—Masachs Roure, Camil.
- 656.—Cid Cosidó, Hilari.
- 657.—Roca Pinet, Enric.
- 658.—Salmons Llinàs, Josep.
- 659.—Vila Alvarez, Jaume.

GRUP II DE VIDA

- 378.—Aran Torres, Joan.
- 379.—Bardés Fàbregas, Ramon.
- 380.—Bataller Soldevila, Tomas.
- 381.—Cardoner Quintana, Enric.
- 382.—Cid Cosidó, Hilari.
- 383.—Grau Ortiz, Eugeni de.
- 384.—Montagut Vallobà, Joaquim.
- 385.—Montaña Pradera, Eduard.
- 386.—Roca Pinet, Enric.
- 387.—Salmons Llinàs, Josep.
- 388.—Vila Alvarez, Jaume.

Socorsos devengats durant el mes d'agost de 1925

	GRUPS					
	INVALIDESA				VIDA	
	I	II	III	IV	I	II
Miquel Cabeza Samsó, de Barcelona.	150					
Lluís Altés Sabater, de Mediona	150	150				
Antoni Rabadá Mayné, de Tarragona	150	150				
Joan Lladó Montaner, de Lleyda	150	150				
Joan Llauredó Montaner, de Reus	150	150				
Ermengol Alba Pons, de Barcelona	100	100				
Enric Sanchez Comendador, de Barcelona	150					
Cristòfor Santacana Vallès, de Vilafranca del Panadés	150	150				
Eudald Puig Deulofeu, de Sant Vicens dels Horts	150					
Modest Capdevila Torrell, de Vilaplana	150	150	150			
Norbert Llinàs de la Tejera, de Sant Boi del Llobregat	150	150	150			
Àngel Gich Rojals, de Barcelona	150	150	150			
Esteve Forns Salleràs, de Roses.	150					
Manuel Mir Galavotti, de Barcelona.	150	150	150			
Feliu Sotorra Massó, de Sabadell	150					
Josep Mir Marcet, de Sabadell	150					
Joaquim Sau Pagès, de Molló	150					
Alexandre Fries Roig, de Reus	95	95	95			
Josep Pàquez Sanchez, de Barcelona.	150	150	150	150		
Ramón de Viala Rubio, de Barcelona	150	150	150			
Genís Fitó Inglés, de Barcelona	150	150	150			
Tomàs Fornells Sunyer, de Barcelona	150	150	150			
Francesc Sauquet Farreras, de Barcelona.	150	150	150			
Lluís Comas Bach, de Barcelona	140	140	140			
TOTAL PESSETES	3.485	2.435	1.585	150		

QUOTES corresponents al mes d'octubre de 1925

Quotes del mes de la data

		VIDA							
		Quota mensual de cada grup							
		5'70	1'—	—	—	—			
		I	II	III	IV	V			
		5'70	6'70	—	—	—			
INVALIDESA	Quota mensual de cada grup	3'50	I	3'50	9'20	10'20	—	—	—
	3'40	II	6'90	12'60	13'60	—	—	—	
	3'15	III	10'05	15'75	16'75	—	—	—	
	1'45	IV	11'50	17'20	18'20	—	—	—	
	—	V	—	—	—	—	—	—	
		combinacions d'Invalidesa i Vida							
		Quotes mensuals corresponents a les diverses							

Promitjos mensuals desde la fundació

		VIDA							
		Promig mensual de cada grup							
		7'35	4'58	—	—	—			
		I	II	III	IV	V			
		7'35	11'93	—	—	—			
INVALIDESA	Promig mensual de cada grup	2'05	I	2'05	9'40	13'98	—	—	—
	1'91	II	3'96	11'31	15'89	—	—	—	
	1'59	III	5'55	12'90	17'48	—	—	—	
	1'15	IV	6'70	14'05	18'63	—	—	—	
	—	V	—	—	—	—	—	—	
		combinacions d'Invalidesa i Vida							
		Promitjos mensuals corresponents a les diverses							

NOTA. — Condonada la prorrata del grup I d'invalidesa des de juliol de 1923. — El mes de juliol de 1923 i els mesos d'agost de 1924 i 1925 varen condonar-se totes les prorrates. El passat mes de setembre va condonar-se la prorrata del Grup II de Vida per haver arribat el fons de compensació d'aquest Grup a triplicar el de Garantia corresponent (art. 18 del Reglament.) Totes aquestes condonacions que no s'han deduït del càlcul de promitjos, disminueixen considerablement les xifres detallades en aquest gràfic.

L'import del **rebut mensual** està en l'encreuament de la ratlla horitzontal corresponent al grup d'Invalidesa amb la ratlla vertical corresponent al grup de Vida.

Col·legis de Metges de Catalunya

OBLIGATORIA LA COL·LEGIACIO PER R. O. DE 22 FEBRER DE 1921

DEL DE BARCELONA

Extracto de las sesiones

Acta núm. 528

A las 22 horas del día 18 de agosto de 1925, se reúne la Junta de Gobierno con asistencia de los señores Proubasta, Díaz Bonilla, Birba, Peyrí, Mestre Puig, Mestre Artigas, bajo la presidencia del doctor don Felipe Proubasta, y actuando de secretario el vocal don Esteban Díaz Bonilla.

Abierta la sesión se excusa la asistencia del doctor Vilardell y Argemí.

Seguidamente se lee y aprueba el acta de la reunión anterior, correspondiente a la celebrada el día 21 de Julio próximo pasado.

Se da cuenta de la correspondencia de trámite.

Son admitidos socios colegiados mediante votación secreta, los señores: Don Ignacio Albó Molins, don José Aliberch Bono, don Joaquín Arumí Fargas, don Antonio Bonnin Segura, don Joaquín Bayés Vayreda, don José A. Codina Fábregas, don Julio del Molino Mateus, don Edmundo Narro Celorrio, don Ricardo Pi de Font, don Antonio Pont Molins, don José Pou Godorí, don Juan B. Puig Sureda, don José de Rabassa Prat, don Jorge Riera Nugué, don Felipe de Romaná Gelada, don Raúl Roviralta Astoul, don Víctor San Andrés Serrano, y don Siméon Val Martín, de Barcelona; don Pedro Bonet Serrat, de Llisà de Munt; don José Aresté Roca, de Santa María de Oló; don Luis Vendrell Cases, de Calaf; don Vicente Ortells Barberán, de La Llacuna; don Mateo Puig Ibars, de Mataró; don Fernando Sotorra Salvadó, de Sabadell; don Martín Martí Palet, de San Feliu del Llobregat; don Adolfo Galés Pujol, de Gelida; don Ricardo Sentís Sanahujes, de Torrelles del Llobregat; don Antonio Ribalta Vilaplana, de San Just Desvern; don Luis Cistaré Vázquez, don Salvador Calsina Boguñá, don Francisco Llorens Centelles, don Julián Parellada Ginebreda, don Miguel Vinyals Roig, de Tarrasa; don

Benjamín García Vilaplana, de Olesa de Montserrat; don Federico Casimiro Casimiro, de Vich; y don Miguel Planas Salamó, de Sentfósas; y como reingresados, don Pedro Gómez Guillemet, de Barcelona; don Jaime Oriol Torrents, de Moja (Olérdola); y don Manuel Soler González, de Mataró.

Causan baja de colegiados: por fallecimiento, don José Coll y Bofill, y don Luis Badó Posas; por dejar de ejercer, don Moisés Jaumejoan Roca; y por traslado a otra provincia, don Luis Sala Oliveras, don José Corominas Folguera, y don Francisco de P. Folch Calbó.

Se acuerda, aceptar la dimisión del cargo de Vocal del Distrito de Igualada, al doctor don Francisco de P. Folch Calbó, por traslado a la provincia de Tarragona; haciendo constar en acta el sentimiento de esta Corporación al verse privada de su asistencia y de las altas dotes de actividad, clarividencia y celo con que siempre la había apoyado; transmitiéndolo así al interesado.

Se aprueba el estado de cuentas del próximo pasado mes, que se lee.

Se aprueba una factura de los señores Bertrán y Garí Florensa, de pesetas 27'25, por material eléctrico.

Se acuerda informar favorablemente las peticiones de subvención formuladas por las señoras viudas de los compañeros Ordeix, de San Quirico de Besora, y Tomás Vila, de Suria, a la Caja de Beneficencia del «Sindicat de Metges de Catalunya».

Se acuerda aumentar los honorarios a los señores Oficial y Auxiliar de Secretaría, José M.ª Xandri Sirvent y Santiago Espluga Pera, en 25 pesetas a cada uno.

Se da cuenta de un escrito presentado por varios médicos colegiados, protestando del fallo en el Concurso a plazas de médico supernumerario del Instituto Municipal de Beneficencia, basándose, entre otros razonamientos, en que condiciones marcadas clara y taxativamente por la

Ley, para ser aceptado en el Concurso, no han sido de ningún modo atendidas. Se acuerda aceptar la protesta mencionada, pues se considera es una de las misiones más elevadas, el amparar en sus derechos a todos los colegiados, y como quiera que por parte del Colegio no se puede penetrar en el fondo del asunto, por desconocer los méritos de cada concursante, como tampoco las razones habidas por el Tribunal, se acuerda dirigir una exposición al Excmo. Sr. Gobernador civil, en demanda de su elevado interés en pro de la más estricta justicia, sin que por la Directiva pueda manifestarse más que un elevado espíritu de imparcialidad y absoluta defensa de clase.

Se da cuenta de una denuncia presentada por el doctor Cantó, de Poble de Claramunt, contra el doctor Riu Coll, de la misma localidad, por supuestos actos de intruismo en la profesión médica, verificados por el denunciado. Se acuerda comunicar al doctor Cantó que no procede actuar contra el citado doctor Riu, por ser médico, estar actualmente colegiado y pagar patente, hallándose, en consecuencia, dentro de la Ley; haciendo constar, además, que este Colegio no le es posible sancionar hechos que, como los indicados, provienen de otra provincia y son de fechas retrospectivas, pues en todo caso a quien debería dirigirse es al Colegio de la provincia de Tarragona, por ser en ella donde tuvieron lugar los hechos denunciados.

Se da cuenta de una denuncia presentada por el doctor don Eugenio Vila Coro, de Oliana, trasladada por conducto del «Sindicat de Metges de Catalunya», contra un individuo llamado «Manel», de Prats del Rey, por la publicación de un prospecto anunciando «un té purgante Manel», y un «Té Antinervioso Manel». Se acuerda comunicar al doctor Vila Coro, que hallándose el individuo en cuestión dentro de la Ley, por elaborar los específicos de que se trata en un Laboratorio y bajo la garantía de un farmacéutico, no se encuentra materia alguna punible que permita proceder contra él.

Se acuerda denunciar al Il. Sr. Inspector Provincial de Sanidad y al Excmo. Sr. Gobernador civil, a don Juan Piñol Plá, por ejercicio ilegal de la medicina.

Se acuerda citar al doctor don Adolfo Batllés, para ser oído nuevamente, en la próxima reunión, en virtud de la denuncia presentada contra él, por el doctor Más Puig, y para que pueda presentar la prueba documental, que no

pudo efectuar en la primera comparecencia, por haber omitido en la citación el objeto de la denuncia.

Se acuerda citar nuevamente y con acuse de recibo, al doctor don José Gajo, de Hospitalet, para la próxima sesión, haciendo constar, además, que su incomparecencia será considerada como conformidad a los hechos que, en la denuncia presentada contra él, se mencionan.

Seguidamente, se pasa a tratar de la próxima Asamblea General de Colegios Médicos, que ha de tener lugar en Madrid, acordando se consulte a la Federación Nacional de Colegios sobre la fecha de la reunión, así como un avance de los temas a tratar, para su estudio.

Y no habiendo más asuntos de que tratar se levanta la sesión a la una hora del siguiente día de empezada.

Deontología profesional

INTRUSISMO, CURANDERISMO

El intruso Bonamusa es condenado

La solución de este asunto, llevado por el Colegio a los Tribunales, ha sido un éxito completo, pues se ha logrado la condena de dicho intruso, en el máximo permitido por la ley.

En efecto, la Sección segunda de nuestra Audiencia Provincial, en su sentencia de 14 de julio último, condenó a dicho Bonamusa por el delito probado y reiterado de ejercicio ilegal de la medicina, a la pena de un año y un día de prisión correccional, con todas las accesorias correspondientes.

El Bonamusa ha interpuesto, seguramente para ganar tiempo, recurso de cassación contra la sentencia, pero es de creer, dados los términos en que está concebida ésta (que todos los colegiados pueden leer en la Secretaría del Colegio), que el Tribunal Supremo la confirmará, como es de justicia.

Ya era hora de que los Tribunales se decidieran a ser severos con los intrusos como ese Bonamusa, que ya otras veces había sido perseguido, aunque infructuosamente. La Junta de Gobierno del Colegio da un voto de gracias al dignísimo Tribunal sentenciador por su justiciera actuación.

La satisfacción producida en la Junta y entre todos los colegiados por dicha sentencia, ha sido

grande, habiendo acordado aquélla por unanimidad, felicitar con el mayor entusiasmo al dignísimo y competente letrado asesor del Colegio, don Ramón Noguer y Comet, por su brillantísimo triunfo forense.

Es de esperar que seguirán los escarmientos, pues por la intervención del Colegio están también encartados otros individuos que se venían dedicando como Bonamusa, con el mayor desca- ro, a la lucrativa industria de ejercer nuestra profesión sin conocimientos, título, ni patente.

Ya iremos hablando de estos otros casos.

Gobierno Civil de la provincia de Barcelona.—Sanidad.—Núm. 1964.

Por R. O. de fecha 9 del actual, el Excmo. Sr. Subsecretario del Ministerio de la Gobernación dice a este Gobierno lo que sigue:

«Excmo. Sr.—Examinado el expediente ins- truido en este Ministerio, con motivo del recur- so de alzada interpuesto por el médico don Juan Vicens Samsó, contra providencia de ese Gobier- no Civil, confirmando acuerdo del Colegio Médi- co de la provincia, por el que se impuso al recu- rrente la multa de 500 pesetas, por faltas de Deontología profesional y; Resultando, que ha- biendo tenido conocimiento la Junta de Gobier- no del Colegio Médico de esa Capital, que el mé- dico don Juan Vicens Samsó, amparaba al in- truso en la profesión, don Lino Ferrándiz, que tenía establecido un Centro de curación, deno- minado «Instituto Naturista Ferrándiz», al frente del cual venía figurando el recurrente, al solo efecto de dar vida legal a la referida Insti- tución, la Junta de Gobierno, velando por el prestigio del Cuerpo Médico acordó imponer al señor Vicente Samsó la multa de 500 pesetas, te- niendo en cuenta su pertinaz reincidencia sobre el particular; Resultando: que contra esta reso- lución se alzó ante ese Gobierno Civil, el multa- do, cuya Autoridad, de conformidad con el in- forme de la Junta provincial de Sanidad y te- niendo en cuenta que resultaban justificados los hechos que motivaron la imposición de la san- ción apelada, acordó confirmar ésta, si bien re- bajanro la cuantía de la multa a 250 pesetas; Resultando que contra esta resolución se alza ante este Ministerio el multado, negando la cer- teza de los hechos que se le imputan y afirman- do ser el único facultativo que se halla al fren- te del indicado Consultorio, del cual es mero au- xiliar el señor Ferrándiz, por lo que solicita la

revocación de la providencia gubernativa, ya que en otro caso sería imposible el ejercicio de la profesión, estando el médico a merced de los caprichos y persecuciones de una Junta de go- bierno donde impera un verdadero cacicato; Vistos los Estatutos de los Colegios Médicos aprobados por Real Orden de 6 de diciembre de 1917, la Real orden de 22 de febrero de 1921 y la del 13 de marzo de 1924 y; Considerando: que con arreglo a lo dispuesto en el apartado segun- do de la Real orden últimamente citada, a los Gobernadores civiles, previa audiencia de la Jun- ta provincial de Sanidad, corresponde conocer de los recursos que se entablen por los interesa- dos contra los correctivos impuestos por las Juntas de Gobierno de los Colegios Médicos, en uso de las atribuciones que les están confe- ridas en los apartados 1.º, 2.º y 3.º del artículo 30 de sus Estatutos; Considerando: que en el presente caso y hallándose plenamente justifi- cadas, según aparece en el examen del expedien- te las faltas de Deontología profesional cometi- das por don Juan Vicens Samsó, preciso es re- conocer que ese Gobierno Civil obró dentro del círculo de sus atribuciones y con sujeción estric- ta a los deberes que le impone el cargo, al con- firmar el acuerdo del Colegio Médico, si bien rebaja en parte la cuantía de la multa impues- ta.—S. M. el Rey (q. D. g.) ha tenido a bien dis- poner se desestime el recurso de alzada inter- puesto por don Juan Vicens Samsó, contra pro- videncia de ese Gobierno Civil, confirmando el acuerdo de la Junta de gobierno del Colegio Mé- dico de esa Capital, por el que se impuso al re- currente la multa de 500 pesetas, que fué reba- jada a 250 de conformidad con la propuesta de la Junta provincial de Sanidad.»

Lo que traslado a V. para su conocimiento y demás efectos.

Dios guarde a V. muchos años.

Barcelona, 15 de septiembre de 1925.

Firmado: Doctor Bercial.

* * *

Han sido denunciados a los Juzgados corres- pondientes por ejercicio ilegal de la medicina los siguientes individuos:

Juan Piñol Plá, Torrente Vidalet, núm. 13—
Juan Gimeno de Amigó, Puchet, núm. 2 (torre).
—María Solá Miquel, Marqués del Duero, nú-
mero 97.—Pedro A. Soler, Valencia, núm. 233.

Cantidades enviadas por los Colegios Médicos a cuenta de sellos del Colegio del Príncipe de Asturias para huérfanos de médicos en el año 1924

	Pesetas		Pesetas
Madrid	25.250	Burgos	2.700
Coruña	10.450	Logroño	2.500
Valencia	10.000	Castellón	2.400
Vizcaya	7.750	Toledo	2.250
Oviedo	7.000	Palencia	2.000
Barcelona	6.500	Canarias: Santa Cruz	2.000
Cáceres	6.500	Orense	1.800
Alicante	6.000	Guadalajara	1.750
Badajoz	6.000	Las Palmas	1.750
Málaga	6.000	Lugo	1.750
Córdoba	5.452'50	Lérida	1.600
Sevilla	5.292	Zamora	1.600
Pontevedra	5.000	Almería	1.325
Zaragoza	5.000	Segovia	1.200
Albacete	4.900	Huesca	1.150
Ciudad Real	4.700	Alava	1.000
Cádiz	4.650	Huelva	1.000
Baleares: Palma	4.250	Gerona	800
Murcia	4.025	Mahón	600
Salamanca	4.000	Teruel	600
Guipúzcoa	3.900	Soria	500
Pamplona	3.800	Don Pedro Jiménez Yélamo, de Pue-	
Jaén	3.700	bla Almenara (Cuenca) (sellos de	
Santander	3.500	0'50 ptas.)	25
Cuenca	3.450	Avila	nada
Tarragona	3.125		
León	3.075	Total	201.519'50
Granada	3.000		
Valladolid	2.950		

Dr. Isla.

Posiblemente la provincia de Barcelona ocuparía un lugar más preeminente en la anterior estadística, si la clase médica de la misma se diera perfecta cuenta de la conveniencia de agregar, a expensas del cliente, un sello de 2 pesetas del Colegio de Huérfanos del Príncipe de Asturias, a cada certificado que expida de salud o enfermedad, según se manifestaba ya en la sección de «Noticias», pág. 29, del «Butlletí del Sindicat de Metges de Catalunya», núm. 59, mes de Julio.

Se encarece, por tanto, nuevamente a los señores colegiados atiendan esta recomendación que, además de beneficiar en una peseta por cada sello al Colegio de Huérfanos del Príncipe de Asturias, favorece con otra peseta al Colegio de Médicos, el que a su vez destina la mitad, o sea 0'50 pesetas, a la «Caixa de Beneficència del Sindicat».

En el mes Julio próximo pasado el Colegio ingresó a la predicha «Caixa de Beneficència» 263'50 pesetas y el mes agosto, 350 pesetas.

Estado de cuentas del mes de Agosto de 1925

ENTRADAS

Por cuota semestral de 1 socio . . .	6'—
» alquiler local Círculo Odontológico, corriente mes . . .	100'—
» alquiler local Academia de Higiene corriente mes. . .	50'—
» alquiler local «Sindicat de Metges de Catalunya», corriente mes . . .	250'— 400'—
» venta de sellos Colegio H. P. A. . .	1.400'—
» legalización de firmas . . .	15'—
» A cuenta de la tramitación de patentes y carteras médicas de identidad . . .	2.630'—
Total recaudado, pesetas . . .	4.451'—

SALIDAS

Por suscripciones.	23'—
» consumo luz	131'50
» correos, telegramas y telefonemas . . .	26'15
» gastos menores varios	13'90
» una guardia mozo día sesión . . .	3'— 197'55
» Por una lámpara portátil; factura Industrias Forb. S. A.	60'—
» alquiler local 3.º trimestre 1925 . . .	2.500'—
» honorarios personal	808'25
» Compra de 1.000 sellos C.H.P.A. . . .	1.000'—
Por servicios Tesorería y Recaudación . .	50'25
A la Caja Beneficencia del Sindicato el 50 por 100 de beneficios líquidos venta sellos Colegio H. P. A.—Agosto de 1925 . . .	350'— 400'25
Total desembolsado, pesetas	4.966'05

RESUMEN

Existencia en caja ppdo. mes . . .	528'55
Recaudación en el corriente mes . . .	4.451'— 4.979'55
Desembolsos en el corriente mes . . .	4.966'05
Existencia hoy, pesetas	13'50
Existencia en la Caja P. V. y A.	3.967'—
Existencia total, pesetas	3.980'50

V A R I A

Un discurs del Doctor Cardenal

Per creure 'l de força actualitat, publiquem el discurs amb el qual el Dr. Cardenal contestà al del Dr. Corachan el dia de l'ingrés d'aquest a la Reial Acadèmia.

Excm. Senyor, senyores:

Sembla talment que la Reial Acadèmia, empena per la febrosa activitat de l'època actual, vol a son torn seguir aquest moviment vertiginós en la renovació del seu personal, i així veiem que, després del transcurs de molts anys de relativa immobilitat, en aquets darrers, les baixes per defunció, en les fileres dels seus membres més antics i àdhuc en les dels joves, han estat tals i tantes, que en pocs llustres quasi s'ha renovat per complet la llista dels seus membres. I, si bè és veritablement trist, veure desaparèixer del costat nostre els vells i volguts companys amb els quals hem compartit durant mig segle les amargors i les satisfaccions de la professió, en canvi aconhorta l'esperit i l'aconsola, el veure i apreciar la poderosa falanx de joves i entusiastes confreres, que omplen els buits que aquells deixaren.

El dotcor Corachan, el meu apadrinat d'avui, representa, en el seu tipus més genuí, un dels elements d'aquesta poderosa substitució. Home que ho deu tot, absolutament tot, al seu propi esforç personal, després d'una brillant carrera d'estudiant, ha passat gradualment per tots i cada un dels esglaons de la pràctica hospitalària (escola única i veritable del cirurgià) fins a arribar a ocupar una plaça de número, com a tal, a l'hospital de la Santa Creu, i precisament en aquests darrers exercicis d'oposició a la plaça esmentada és on vareig tenir la millor ocasió de jutjar-lo i d'apreciar les especials i rellevants qualitats que posseeix, el seu judici i reposat i la seva admirable habilitat manual.

No haig, doncs, d'insistir, aquí, i a la seva presència, en fer l'elogi detallat i ditiràmbic del meu patrocinat: tots el coneixeu i la seva

envejable reputació, adquirida en pocs anys, així entre el públic profà i adolorit com entre els seus confreres professionals i científics, fa totalment innecessària la meua insistència, que altrament resultaria enutjosa superfluitat.

Tampoc me proposo parafrasejar el brillant bosqueig històric que acabeu de sentir dels seus llavis i el concepte que li mereixen la Cirurgia i els Cirurgians de l'actualitat, però, si que he de permetre'm o, millor dit, heu de permetre'm ell i vosaltres, que, proper a complir *cinquanta anys* d'exercici i de cultivar activament i devota aquesta Cirurgia que tots reverenciem, exposi, a mon torn, el resultat de la meua observació i de la meua experiència personal en aquest terreny, ço que servirà no ho dubto, per a fer brillar més encara, si hi cap, la lluminositat d'aurora boreal descrita pel nostre amic, fent-la ressaltar amb més vigoria damunt les ombres que jo desgraciadament no he pogut deixar de veure, i sense les quals, tal volta, no s'aprecia totalment el relleu d'un quadro per ben traçat que sigui.

Aquests 50 anys m'han permès seguir en l'evolució de la Cirurgia, i consegüentment en la vida, costums i manera d'ésser del Cirurgià, tres períodes completament diferents.

El primer, on vareig trobar la Cirurgia i l'art quirúrgic durant els meus estudis i en els començaments de la meua professió, allà pels anys 1874 i 1875, certament no era gens brillant. Al menys en les nostres Escoles, la pràctica de la Cirurgia activa o intervencionista, es pot dir que estava reduïda a amputacions de membres, extirpacions de tumors externs, algunes autoplàsties facials, fístules, la talla perineal. La major part d'aquestes intervencions, per no dir totes, supuraven abundantment quan s'obtenia la seva definitiva curació, era sempre després de setmanes i mesos. Els casos raríssims de curació per primera intenció quasi produïen l'estupor de lo fantàstic. Almenys a Barcelona, no s'obria determinadament ni inten-

cionada cap cavitat esplàcnica ni articular, i jo havia vist morir, assistit pels nostres mestres de llavors, operats de llavi lepori, operats d'hidrocele, fins un metge per cert, per la simple dilatació d'una ròdula, a causa de les hemoràgies repetides que ningú va atrevir-se a vèncer pel lligament de la lingual.

Fàcilment compendreu quina era, en aquella època, la situació del cirurgià, gens falgua per cert, i a tal extrem diferia de l'actual, que quan, malgrat tots els prejudicis, vareig manifestar entre els meus companys que a l'acabar els meus estudis acadèmics volia dedicar-me a la Cirurgia, un dels meus més brillants confreres de llavors, més tard notabilíssim catedràtic de la nostra Facultat, s'en va fer creus i va dir-me amb certa flemma si volia dedicar-me a *barber*. Això passava, encara que us sembli mentida, l'any de gràcia de 1874. I en 1875 veia morir també en les Cliniques de París a operats de simple anus artificial, amputar quasi tots els ressecats articulars i solament a Pean i a Köberlé, a Estrasburg, salvar ja un nombre considerable de les seves ovariòtomitzades i amb prou feines algunes de les seves histerecòmitzades quan feia poc que el professor Nelaton havia declarat, en plena Acadèmia de Medicina de París, que la raça llatina no constituïa material propici per a la pràctica de la laparotomia i que, si els cirurgians anglesos i nordamericans salvaven ja moltes de llurs operades, era solament degut a diferents condicions de raça i localitat.

Poc temps després, del 79 al 80, puc dir que va començar pràcticament el segon període: aquest fou de veritable felicitat i exaltació pel cirurgià, de brillantor mai vista per la Cirurgia. Amb l'adveniment de les doctrines i les pràctiques tisterianes, totes les operacions, que solament es practicaven en casos apurats fins llavors i corrent grans riscos, varen passar a convertir-se en poc menys que innòcues i, naturalment, un gran nombre de noves intervencions (encara no del tipus actuals), conegudes, però quasi del tot abandonades, pels seus perills inherents, varen poder-se practicar diàriament amb la major confiança en l'èxit que s'obtenia quasi sempre. Va ésser l'època de les seseccions articulars i diafisàries, del desenrotllament de l'ortopèdia operatòria; començaren a abonar-se les cavitats esplàniques, va crear-se quasi totalment la ginecologia operatòria. Va ésser, en una paraula, l'època feliç per al Cirurgià, el verita-

ble «Eldorado» de la pràctica quirúrgica: els mitjans d'atac i de defensa de l'organisme havien millorat extraordinàriament, totes les intervencions antigues exigides per afeccions de la nomenada *patologia externa* podien practicar-se sense témer, les noves solament se generalitzaven lentament i paulatinament i a mida que els èxits se generalitzaven,

El major progrés o avenç d'aquesta època fou la creació de la Cirurgia abdominal, encara quasi tota ginecològica, i en la qual, malgrat que els èxits no eren escassos, els contratemps enfosquien ja quelcom la resplendor dels resultats obtinguts, en els altres terrenys abans esmentats. Com exemple gràfic, n'hi ha prou amb que us digui que, quan nosaltres vàrem llençar-nos a aquest nou camp de l'operatòria, els antecedents a Barcelona eren els següents: cinc operades de laparotomia: una a Estrasburg, per Köberlé, morta allí; altra, molt coneguda a Barcelona, operada per Pean a París, que morí a París; dos desastres en dos casos operats aquí, i altra, tractada d'operar també aquí, en la qual el Cirurgià, trobant-se amb un gran fibroma en lloc del quiste que ell havia diagnosticat, no va atrevir-se a seguir l'operació i acabar-la, deixant el ventre de la malalta *sense tancar* per no poder aproximar les parets retretes sobre el tumor. La primera laparotomia que jo vareig practicar en novembre de 1881 fou, doncs, la primera que es va salvar i a la mateixa seguien sèries ja molt més favorables obtingudes per mi mateix i pels meus malaguanyats confreres Esquerdo i Fargas. Així, doncs, ho repetixo, aquella fou l'edat d'or de la pràctica quirúrgica, probablement perquè fou l'època en la qual el progrés obtingut en els mitjans de defensa per a disminuir el perill de tota operació, era proporcionadament molt millor que el que exigien les innovacions, modestes encara fins a llavors realitzades i sol·licitades de la terapèutica quirúrgica.

En què ha consistit o què ha caracteritzat la tercera època? La tercera època, mos estimats confreres, s'ha caracteritzat per l'invasió del material humà fins llavors considerat com tributari de la Medicina interna, en el camp de la Cirurgia, o, millor dit, tal vegada per l'exigència de que aquesta curi les malalties viscerals o internes, que la Medicina no és capaç de curar fins ara, i un gran nombre, el major possible, de les reputades en tots els temps com incurables! Els que encara viuen, procedents d'aque-

lla època, recordaran la famosa Sala nomenada «dels bressols» de l'Hospital de la Santa Creu, ocupada llavors enterament per malalts reputats incurables: cancerosos, paralítics, gangrenosos, anquilosats i caquètics de totes menes i orígens, als quals s'hauria pogut llegir, en ingressar a l'esmentada sala, el fatídic distic: «lasciate ogni speranza, oh voi qui entrate» del famós autor de la «Divina Comèdia».

Això constitueix, en l'estat actual de la Medicina, un positiu i veritable progrés, malgrat que hagi d'ésser transitori en la seva història; però no és menys cert que a conseqüència d'aquesta enorme extensió de la Cirurgia, en tots sentits, les estadístiques *globals* de mortalitat operatòria en els serveis de Cirurgia, desconsoladores, amb tot i el nombre relativament escàs d'operats, en el primer període indicat, brillants i admirables els resultats en el segon, fins a desaparèixer quasi per complet tota mortalitat, han hagut d'augmentar enormement en el tercer, per l'invasió de dits Serveis o centres anàlegs, per tota la falanx de malalts de processos greus interns i dels reputats incurables, abans citats. Ja al començament d'aquest tercer període, quasi al final del segon, el mateix Billroth va haver de sofrir que, amb els números a les mans, se li tirés en cara que la xifra global de defuncions en els seus Serveis de Cirurgia anava augmentant en lloc de disminuir. És clar que li va ésser fàcil al famós cirurgià de Viena donar l'explicació lògica i plausible del fet indiscutible, amb els mateixos arguments amb els quals jo acabo d'explicar-vos la major mortalitat total del que he qualificat de tercer període. Car és indubtable que, si de 100 malalts fatalment destinats a morir en un plaç mes o menys breu, seguint el curs de la seva malaltia, la cirurgia aconsegueix salvar-ne 20, el resultat útil des del punt de vista humanitari i social, és enorme; però això no evita que d'aquestes 100 operacions hi hagi hagut d'haver 80 defuncions, que han d'haver donat al cirurgià altres tants mals moments i a certa part del públic un notable desencant. Solament la seguretat absoluta d'haver obrat amb la més excruciosa consciència en l'indicació, acceptació i pràctica d'aquestes operacions pot ésser suficient a la tranquil·litat del Cirurgià, però haureu de convenir amb mi que la seva posició, davant de totes aquestes exigències, no és, ni de molt, tant còmoda ni falaguera, com ho fou durant el segon període que havem descrit.

He tractat de fatigar el menys possible la vostra atenció descrivint solament a grans trets la característica dominant de cada un d'aquests tres períodes.

Ara bé, me permeto preguntar-me: Ens trobem actualment en un quart període afortunat, com podia despendre's de la vigorosa descripció del nostre confrare, o simplement en la continuació del tercer? Un nou factor ha vingut a figurar en la pràctica de l'actual Cirurgia: la intervenció dels sèrums, vacunes i elements proteïnics, com col·laboradors, a voltes amb la pretensió de factors de primera importància en la curació dels processos quirúrgics, tant inflamatoris com neoplàsics i més o menys específics. En aquest terreny, jo crec que ens trobem en un període de transició i d'estudi, que tal volta m'atreviria a qualificar de quel·l com caòtic. Jo encara no he vist que aquests tractaments hagin influït d'una manera evident, fins ara, en el nombre i qualitat dels èxits obtinguts per la veritable cirurgia intervencionista, i fins la mateixa radioteràpia, tal rodejada de circumstàncies que fan més o menys destinada a fer meravelles, està encara menys aleatoris els seus efectes i es encara objecte de discussions interminables en Revistes i Centres científics.

Sostinc, doncs, aquesta afirmació: l'actual període, continuació i exarcebació evident del tercer, ho és encara d'una notable mortalitat. Possem-nos la mà al pit, tractem d'investigar desapaassionadament, la veritable mortalitat operatòria de qualsevol centre d'activitat quirúrgica, àdhuc dels que passen per més afortunats: crec fermament que, si poguesseu tenir davant dels ulls, sense correccions ni benevolències enganyadores, els números fatídics de la mortalitat global operatòria a Barcelona (i qui diu Barcelona diu París o qualsevol centre de veritable activitat), l'impressió plàcida i altament falaguera que el recipiendari ens ha deixat amb el seu juvenil optimista entusiasme, sofriria un fort embat i restaria notablement enterbolida.

I no es prengui com a crítica el sentit de les meves observacions, car jo figuro i milito entre els que contribuïxen, a desgrat de la meua millor bona voluntat i dels meus més grans esforços, a aquesta mortalitat global inevitable de l'època. Ja he registrat abans la causa eficient, fonamental i inel·ludible d'aquesta mortalitat; però aviat veurem que existeixen també con-

causes tan essencialment importants, que podrien i *haurien d'ésser evitades*.

Es indubtable que l'èxit, total o parcial, la cura definitiva obtinguda en un tant per cent, encara que sigui petit, dels malalts gravíssims abans esmentats, constitueix un positiu benefici, i el simple lleuge, fins a fer la vida suportable per un període més o menys llarg, en un nombre més crescut dels mateixos, val amb escreix la mort post-operatòria dels desgraciats que no arriben a poder salvar ni tan sols al·lviar, i consegüentment, hem d'acceptar com a un mal menor, mentres no ho puguem evitar, l'escurçament d'aquestes vides precàries a canvi del benefici social i econòmic de les que seguim allargar. Però aquí toquem un punt delicadíssim d'ètica professional, el de la distinció i exacta apreciació dels que hem de sometre al risc d'una intervenció greu capaç de reportar-los un benefici positiu, i aquells en què es quasi inhumà emprendre una operació perillosa, sense indicació ni necessitat suficientment demostrada, amb escassa o nul·la esperança d'èxit i amb perill segur, o més que probable, d'enpitjorar la situació del pacient. Aquesta és, Senyors, en el meu concepte, la pedra de toc, en el moment actual pel Cirurgià.

El veritable balanç de la Cirurgia en el dia d'avui és doncs, en el meu concepte, el següent:

— Progrés extraordinari en la tècnica, i molt notable en els mitjans de defensa contra l'infecció en general.

— Progrés evident, però molt menor en el coneixement essencial dels progressos patològics.

— Pretensió de combatre'ls i vèncer-los, sense conèixer-los encara suficientment, pels mitjans més heterogenis, físics, químics, orgànics... alguns quasi diria fantàstics.

— Resultats molt apreciables, brillants a voltes, fins en casos de la major gravetat, però molt llunyans encara de l'ideal, tant perquè els procediments de mutilació per exèresi (o supressió de l'òrgan o regió malalta) no podran constituir mai l'*ideal científic* d'una bona terapèutica, com perquè encara desconexim una infinitat de factors del subjecte (terreny sobre el qual s'opera) que donen lloc, malgrat tota la nostra bona voluntat, a tristíssimes decepcions.

Tot el que precedeix es refereix a la Cirurgia com a ciència i com a art.

Pot aplicar-se tot això al Cirurgià sense afegir-hi, ni treure, ni esmenar res? Veus aquí el que tractarem d'indagar.

No voldria donar una nota negra, ni tan sols grisa, discordant, després de l'albada rosada aurora que amb tanta fruïció hem sentit dels llavis del nostre estimat company; però haig de confessar que l'excelsa Cirurgia, al passar per l'home i les seves flaqueesses, perd desgraciadament quelcom de la seva excelsitud, i convindria que cada un de nosaltres contribuís, com veritables sacerdots encarregats de la conservació del foc sagrat, i segons els seus mitjans, a reduir al mínim les conseqüències del que jo m'atreiria a qualificar d'estat de sectarisme i manca d'altruisme actual.

Tal vegada serà una debilitat meua, però haig de confessar-vos que en alguns moments i veient certes audàcies, que ningú disculpa ni autoritza, he arribat adubtar si els que, en un grau major o menor, i no per mèrit nostre sinó pel moment en el qual hem viscut, hem contribuït a la popularització i vulgarització de l'antisèpsia a l'ensem que de l'hemostàsia i de l'anestèsia, haurem tal vegada contribuït també, sense voler-ho, a un Mal... i no cregueu que amb això re nego de cap dels meus principis. Però... la gosadia de tants cirurgians joves, que just sortits de l'Escola, sense cap experiència (que solament s'obté amb el temps i al costat d'altre cirurgia que la tingui molt extensa), es llencen, per a començar i arribar d'un salt al que ells creuen el pinacle, a la pràctica de les més atrevides i formidables intervencions sobre el viu... no són potser degudes, almenys en part, a la tranquil·litat enganyosa, i relativa irresponsabilitat momentània, que els proporcionen aquells tres mitjans poderosos, que semblen fer innecessàries les conclusions personals de temperaments, sang freda i rapidesa de judici, sense quals condicions ningú s'hauria atrevit en èpoques passades a afrontar el perill d'un fracàs sorollós, immediat i exclusivament atribuïble a la seva insuficiència personal?

Jo el que puc assegurar-vos és que ho he pensat moltes vegades i algunes aquesta idea m'ha privat el son i, cosa que afirmo baix la meua responsabilitat d'home honrat, és que en aquests darrers temps veig, amb una freqüència que em sorpren i m'alarma, subjectes als quals es proposen, a voltes fins amb certa urgència i insistència, operacions completament *innecessàries*, a voltes perjudicials i perfectament contra-indicades... Ho repeteixo, per desgràcia, això no pot ésser una equivocació meua: aprecieu-ho vosal-

tres mateixos amb uns quants exemples de casos recollits a l'atzar:

Una senyora jove, gràvida, en el sèptim mes, es presenta a la meua consulta. Està perfectament desenrotllada, però presenta una anquilosi òssea del flanc esquerre enterament compensada i sense adducció exagerada que pugui impedir ni dificultar el part, com no ha impedit el coit ni l'engendrament. Em pregunta si és possible curar-la de l'anquilosi i recobrar el funcionament del flanc esquerre. Li contesto, com és natural, afirmativament; però que, tractant-se d'una operació formidable, únic remei a la seva deformitat, com la artroplàstia de l'articulació coxofemural i que exigeix l'estada al llit durant algunes setmanes i un tractament consecutiu, llarg i complicat, ha d'esperar-se, per a practicar-la en bones condicions, que hagi acabat el seu embaràs. Venia de consultar un cirurgià que li havia proposat amb insistència l'operació *immediata* i, si ella accepta aquest consell a aquelles altures de l'embaràs, feu-vos càrrec de la situació de la pacient havent de deslliurar en el curs post-operatori d'una ressecció del flanc relativament recent, i encara en ple tractament d'una operació purament ortopèdica, d'èxit tant més segur i perfecte com més lluny dels seus orígens es practica. Un home de 30 anys entra en el meu Consultori caminant quasi sense coixejar, portant solament per precaució un bastó ordinari. Em diu que ha sofert fa dos mesos una fractura del fèmur i que ja fa dies que camina sense dificultat; però que un cirurgià li ha dit que la consolidació de la fractura és deficient i que existeix un escurçament del fèmur que ha de corregir-se fracturant novament l'os i practicant una osteosíntesi correcta. L'escurçament amb prou feines arriba a un centímetre, la deformitat l'acceptaria jo, als dos mesos, per qualsevol dels meus malalts fracturats del fèmur; l'osteosíntesi pot, àdhuc seguint un curs sense complicacions, sempre possibles, deixar un resultat tal volta pitjor, altrament aquest subjecte, segons totes les possibilitats, caminarà correctament dintre d'algunes setmanes, dat el seu excel·lent estat actual dessprés de dos mesos tan sols de la fractura, sense deformitat visible ni impediment funcional de cap mena a no ésser el consegüent a tot traumatisme d'aquesta importància. Mentres que l'osteosíntesi, que jo crec haver estat el primer en practicar a Catalunya, per no dir a Espanya, i que considero un excel·lent recurs quan es fa necessària, no

serà mai una operació que pugui honradament practicar-se per pura complaença i sense l'indicació molt seriosa de falta de consolidació, o per deformitat que impedeixi, podent, en un cas com el citat, fer més mal que bé al pobre pacient.

En una Clínica de l'Extranger veig operar a una dona de més de setanta anys, per una diminuta fistula mucosa de l'hipocòndric dret, consecutiva a una antiga colesistitis, en la qual la vesícula biliar per la seva esclorosi cicatricial i la del sístic ha quedat ja completament excluida de les vies excretores de la bilis de manera que no sur de la petita més que moc i encara en una reduïda quantitat i res absolutament de bilis.

Tot plegat constitueix, doncs, en l'estat actual, una molèstia insignificant per l'interessada i absolutament desproveïda de tot perill per a la seva salut i per la seva vida. L'operador, per cert hàbil en extrem, s'entossudeix en estirpar l'esmentada bufeta, convertida en una massa fibrosa cicatricial; malgrat la seva indiscutible habilitat se li esqueixa el duodé el qual adheria la massa cicatricial i es veu obligat, naturalment, a suturar-lo longitudinalment, el qual l'hi deixa reduït a un calibre inferior al del dit petit i a deixar un drenatge en el ventre. Desconec si aquesta malalta va curar-se o va morir, la qual cosa és molt possible, a conseqüència d'aquesta greu intervenció a més de 70 anys; però el que no desconec és que jo no l'hauria aconsellat mai en aquelles condicions; i al manifestar-ho a l'operador, al comentar la seva mestria després de la brillant sessió operatoria que jo acabava de presenciar, va contestar-me: «Oh, a mí res m'espanta!», ço que constitueix una sort per a ell; però caldria saber si tal volta l'espantaria, si en lloc d'ésser l'operador, hagués estat el pacient, i si hauria acceptat per ell, als 70 anys i tractant-se solament d'una petita molèstia sense cap perill, els perills inevitables de semblant operació i les seves possibles conseqüències, tal vegada molt més molestoses, àdhuc en el cas més favorable, consecutives a l'operació.

Podria multiplicar aquestes observacions: tot just fa unes setmanes, he estat consultat per un senyor, més o menys cardíac segons el seu metge de capçalera, al qual anaven a practicar-li l'operació radical de dues hèrnies inguinals. El pacient m'assegura que solament fa 15 dies, i a conseqüència d'un coit quelcom forçat, va sentir un dolor a les dues ingles i que al consultar

a un cirurgià, aquest li va dir que estava herniat d'un costat i començava a herniar-se de l'altre, per lo que havia d'operar-se de tots dos. Per més que vaig fer i *vaig fer fer* al pacient no vaig conseguir veure un vestigi d'hèrnia en cap dels dos costats; he tornat a veure a aquest subjecte posteriorment i no ha tornat a tenir la més petita molèstia i continua sense senyal d'hèrnia.

En aquests darrers temps he tingut ocasió de tractar a tres personalitats molt conegudes en aquesta ciutat, per altres tantes fractures greus del fèmur. En els tres casos les radiografies obtingudes durant el curs de la curació resultaren tals, per la seva aparent deformitat de la consolidació, que no fou possible ensenyar-les als interessats. El tractament clàssic, il·lustrat amb les observacions d'aquestes radiografies, va continuar per mitjà de l'extensió contínua i la gradual correcció, malgrat i contra l'indicació sostinguda per diversos companys que pretenien que havien d'operar-se aquells malalts. Doncs, bé, senyors, d'aquests tres malalts, els tres estan perfectament curats ja fa temps: el primer, amb una lleugeríssima coïxera que no li priva absolutament cap de les seves funcions de la vida ordinària, malgrat la formidable fractura comminuta soferta; el segon em diu cada vegada que em veu que la cama fracturada és la que veritablement li serveix *per totes dues*, car l'altra ha sofert tota la vida les conseqüències d'una paràlisi infantil; el tercer és soldat de cavalleria.

Però no vui cansar més la vostra atenció i us prego que em perdoneu si ja ho he fet excessivament fins ara; però era indispensable posar davant dels vostres ulls l'estat actual de la qüestió al tractar-se en aquesta casa del cirurgià modern. Solament vos prego que no oblideu i que tingueu en compte que el que així vos parla ha estat el primer en practicar l'osteosíntesi, amb èxit, a Barcelona, ja des de 1880; el primer que ha portat a bon terme l'artroplàstia del flanc anquilosat (1915); un dels primers, sinó el primer, que ha portat a la pràctica en el nostre país la cirurgia hepàtica, etc., etc. I no prengueu aquestes dades com a vanaglòria meva: no tenen més mèrit que el ben poc lluit, gens fàlaguer per cert, d'haver nascut abans que la majoria dels meus actuals distingits confreres. L'objecte de recordar-vos-ho és solament per fer-vos veure que no és possible que jo no accepti ni que pugui renegar dels progressos indubta-

bles i brillants de la nostra moderna cirurgia, ja que per la lamentable raó de l'edat soc dels que més han pogut contribuir i crec que han contribuït a la seva generalització en el nostre país...; però, ho confesso, m'assalta moltes vegades el temor que *s'usi malament*, o *s'abusi* d'aquest brillant i beneït progrés.

Ara bé: a què és deguda, aquesta temença meva, i de molts altres que pensen com jo, davant la repetició lamentable d'aquests fets que vos he presentat tan sols com a mostra? Podem suposar, ni per un moment, que el cirurgià, com el metge actual, sigui pitjor o de pitjor condició en quant a noblesa d'intenció i honradesa de consciència, que qualsevol altre dels representants de les altres carreres lliberals, ni de les més variades professions que actuen en la societat actual? No, senyors. Però el cirurgià, com home que és al fi, sofreix l'influència del medi en el qual viu, i aquest medi, encara que el dir-ho entristeixi, és ociós tractar d'amagar-ho, ha sofert molt en llur honorabilitat i altruisme en aquests darrers temps i s'ha fet deleteri després de l'últim cataclisme mundial. La vida, que podriem anomenar al vapor i a l'electricitat, ha multiplicat les seves necessitats i les seves exigències, falses o certes, tots els apetits s'han deslligat i convertit quasi en passions... i la necessitat de suvenir-hi ha creat una fretura, una mena de carrera desenfrenada darrera el guany i el lucre material. El cirurgià certament no és de pitjor condició que l'advocat, que el forner o que el fabricant; però es diferencia de tots ells per la superior categoria del subjecte que tracta i del material humà de la seva gestió, car el constitueix el sofriment i la vida dels seus semblant, i consegüentment *no n'hi ha prou* que procedeixi com tothom, si tothom procedeix mitjanament; ha de procedir *millor que tots*, o almenys mirar, pesar, comprovar i midar l'abast de les seves determinacions *més que cap altre* i sotmetre al més rigorós i desinteressat judici el que proposa a un semblant seu en darrera instància al demanar-li consell; ha de fer-se en cada cas concret malgrat i per damunt de tota la seva ciència, aquest únic raonament inapel·lable: Proposaria jo, en un cas anàleg i realitzaria el que aquí proposo, si en lloc de tractar-se d'un estrany es tractés d'un dels meus fills, de la meva mare o de mi mateix? Ho he dit ja en altre lloc i ho repeteixo aquí i no em cansaré de repetir-ho, *aquest és l'únic criteri segur i que no falla mai!*... però, sempre es procedeix

així? Senyors, siguem justos i imparcials, jo crec i vosaltres creieu amb mi, que realment NO, per trist i lamentable que sigui l'haver-ho de reconèixer.

Jo demano que aixequin la mà aquells de vosaltres aquí presents que en un cas de fractura simple del seu propi húmer, sense cap complicació ni dificultat de reducció, acceptaria una intervenció cruenta d'osteosíntesi per a la curació d'aquesta fractura, en lloc de recórrer al tractament clàssic que porta segles curant perfectament milers de fractures simples, sense el més lleuger perill; i, no obstant, jo he hagut de lluitar en més d'una consulta per a vèncer la resistència d'altres companys, entussodits en procedir cruentment, no solament sense necessitat, sinó exposant el pacient a les complicacions de tota intervenció òsea. Podia preguntar-vos igualment quants de vosaltres acceptarieu la castració d'una filla vostra, per una simple anexitis, tantes vegades curable sense la més petita mutilació definitiva, i, no obstant, quantes dones han estat castrades innecessàriament en aquests darrers temps mitjançant una laparotomia que sempre pot ésser greu!

Doncs, si tots aquests fets i molts d'altres que s'hi assemblen i que omiteixo, són certs com jo ho afirmo i vosaltres ho creieu tant com jo, el cirurgià actual, com entitat social, no és desgraciadament el ser quasi perfect i admirable que generosament ens ha descrit el nostre amic, com a classe professional, o casta superior d'hommes.

Tot el precedent és natural que no vol ni pot significar que no existeixin, entre els cirurgians, tipus de la més escrupulosa honorabilitat, i de la més delicada consciència, davant dels quals jo m'inclino i em complau reconèixer-los dignes de tota mena de respectes. No tractem aquí dels individus, entre els quals, com en totes les professions, n'hi ha *ense macula...* sinó de la *classe*, almenys no tan exempta de pecat que mereixi els ditirambes optimistes i sobradament benèvols de nostre amic.

El cirurgià dels nostres dies, si no és, doncs, de caràcter molt sencer, de purificada i quasi quixotesca honradesa, corre un gran perill en el moment actual, com el corre tota la Societat... ja que per excés d'entusiasme, ratllant al sectarisme algunes vegades, per la tendència passional altres d'arribar de pressa a la meta, sen-

se midar els riscos que es poden córrer pel camí, es veu temptat en moltes ocasions a oblidar l'objectiu principal i suprem de la seva veritable missió.

Procurem tots prevenir-nos contra aquest perill i molt principalment prevenir contra el mateix a les joves generacions, que abandonen les aules en gran majoria, sense altre afany ni altra il·lusió que la *d'arribar aviat*, operar, extirpar intestins a pams i millor a metres si pot ésser, entrar per la finestra en el temple de la ciència, o almenys en el de la notorietat..., fer ràpidament una fortuna!

Aquest perill, al qual l'època socialment caòtica i escèptica que trevessem ens exposa a tots, ha de fer per consegüent més digne d'admiració i de respecte al que sap resistir a totes aquestes temptacions, traçar-se una ratlla completament recta de conducta, de qual ratlla cap consideració ni força de cap mena ha d'ésser capaç de desviar-lo... i si, com home al fi, s'equivoca una o més vegades, poder-se dir almenys a sí mateix, davant del jutge suprem de la seva consciència i del seu honor: «sabent-ho, no he faltat mai als meus propòsits i jamai no he abusat de la meua posició, ni del meu ascendent sobre el que sofreix, per a aconsellar-li res que no hagi cregut rigurosament útil per ell i que no hauria aconsellat i practicat amb pols segur i ànim tranquil al més estimat dels meus».

La potència actual del cirurgià, malgrat els fracassos inevitables que encara amenacen les seves intervencions, és immensa; la seva influència suggestiva sobre el pacient no ho és menys, per això mateix cal, és indispensable *que no n'abusi* i a aquest fi ha d'encaminar tots els seus esforços. Jo desitjaria haver aportat aquesta nit el meu modest gra de sorra a aquest objecte.

Senyors, he acabat: sols me resta donar, en nom de la Reial Acadèmia i en el meu propi, l'abraçada de benvinguda al doctor Corachan i fer vots per a que la seva presència en aquesta casa sigui duradera; fruitosa ja sé que ho serà, car les seves rellevants i envejables dots com home i com cirurgià ens donen la seguretat que contribuirà poderosament a la conservació i augment, si és possible, del prestigi i brillantor de la Reial Acadèmia, que s'honora rebent-lo en el seu sí.

HE DIT

AQUEST NÚMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA